

VILÁG PROLETÁRJAI,
EGYESÜLJETEK!

A Szabadság

XVII. ÉVFOLYAM
49. SZÁM

2005. december 16.

Ára: 115,- forint

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

Új brit koronaékszer: Ferihegy

Rövidesen idegen kézbe kerül Magyarország legnagyobb és legjelentősebb nemzetközi légitikikötője: a budapesti Ferihegyi repülőtér. Még ebben az évben aláírásra kerül az a szerződés, amelyben a kormány lényegében eladja Ferihegyet a brit BAA repülőtér-üzemeltető cégnek, majd félbillió forintért.

A szerződés szerint brit BAA Ltd. International tehát a Ferihegyi repülőtér 75 évre (!) bérbé veszi úgy, hogy 464 millió 535 millió forintot előre kifizet a légitikikötőt működtető Budapest Airport Rt. részvényeinek 75 százalékát mínusz 1 százalékaért, a működtetéséhez szükséges ingóságokért és a reptér vagyonkezelői jogáért. Így három- negyed évszázadon át övé a repülőtér teljes üzemeltetési joga.

A fenti cég, mely a világ legnagyobb repülőtér-üzemeltető társasága, a londoni Heathrow-t is üzemelteti, amely a világ legnagyobb nemzetközi repülőté-

re. A BAA üzemeltet még hat angliai légitikikötőt plusz vannak érdekeltségei Olaszországban, Ausztráliában és az USA-ban is.

Az eladást Veres János pénzügyminiszter szakmai szempontokkal indokolta, véleménye szerint nem politikai döntés volt. Vagyis a magyar cég (Budapest Airport) nem tudja jól ellátni a repülőtér és megfelelően fejleszteni, hiába van akár neki, akár az elődjének (az LRI-nek) több mint hetven éves rutinja a repülőtér üzemeltetésében.

(Folytatás az 5. oldalon)

CIKKEINKBŐL

◆ Az értelmiség lelkiismerete

◆ Az igazság minimuma

(5. oldal)

◆ A pártélet hírei

– Alakuló párttaggyűlés Sellyén

– Baráti találkozó Pest megyében

– Hogyan tovább Orosházán?

(8. oldal)

ÖNÖK ÍRTÁK

● Nyugodt megélhetés és biztonság volt

● A zászló márpedig áll!

● Nemere igazsága a miénk is?

● Egyforma mércével

(6. oldal)

UTUNK A 21. KONGRESSZUSIG

THÜRMER GYULA ÍRÁSA

Szombaton összeül a Munkáspárt 21. Kongresszusa. A 20. Kongresszusa első szakasza 2002. december 14-én ülésezett, amely négy évre megválasztotta a párt jelenlegi vezetését, majd 2003. március 29-én ülésezett a 20. Kongresszus második szakasza. 2005. június 4-

én megtartottuk a párt 21. Kommunista Kongresszusát, a pártellenzék azonban a bíróságnál ezt megtámadta, és a bíróság szabálytalannak minősítette a kongresszus összehívását. A június 4-ei legfontosabb politikai döntéseket később a Központi Bizottság újra meghozta.

Megvédtük a Munkáspárt önálló létét

A 20. Kongresszus feladata az volt, hogy döntsön a párt további sorsáról. A 2002. évi parlamenti választásokon ugyanis a Munkáspárt 2,16 százalékot ért el. A pártban nagyon sokan elbizonytalanodtak, sokan elmaradtak. A párt anyagi helyzete az állami támogatás ötven százalékos csökkenése miatt drámaian romlott. A pártban komoly koncepcionális viták indultak el, amelyekre a kongresszusnak választ kellett adnia, s döntenie a követendő útról. A 20. Kongresszus megerősítette a párt önálló létét, magasra emelte a kapitalista kizsákmányolás, a tőkés globalizáció elleni harc zászlaját.

tunk azzal, hogy minden területen új és fiatal erőkre van szükség. 2003-ban megszerveztük a párt tapasztalatait feldolgozó akciót, amelynek keretében számos cikk, írás jelent meg a központi és a helyi lapokban, és sor került az országos módszertani konferenciára is.

A 20. Kongresszus után hozzáfektünk az új tagsági könyvek kiadásához, a párttagsággal való egyéni beszélgetésekhez. Ezt az akciót nagyon sok szervezetünk nem vette komolyan, nem beszélgettek el a tagsággal, a tagkönyvcseré formális aktussá vált, sok helyütt nem is cserélték le a tagkönyveket. Ez a mulasztás súlyosan megboszosztta magát az ellenzék támadásakor. Ahol beszélgettek a párt tagjaival, ahol a párttagok

ismerték a párt valós problémáit, ott az ellenzék nem tudott gyökeret verni.

A párt szervezeti erősítése, társadalmi befolyásának növekedése érdekében két éves akciót hirdettünk. Azt akartuk, hogy ennek során pártszervezeteink valamilyen formában jussanak el valamennyi településre. Az akció célja az volt, hogy a Munkáspárt legalább egy taggal, egy-két szimpatizánssal legyen jelen minél több településen, és 2005-re legyen ezerkétezer olyan aktívánk, aki ott él a magyar falvakban, kapcsolatunk van vele, mindenképp elolvassa az újságot és a mi harcostársunk. A pártellenzék fellépése ezt az akciót is meghiúsította.

A Központi Bizottság 2005 nyarán döntött úgy, hogy párt-szavazást ír ki a párt új nevééről. Miért volt erre szükség? Mindenekelőtt azért, hogy a magyar munkás, a magyar dolgozó ne üljön fel a baloldali manipulációnak, és ne keverje össze a Munkáspártot az MSZP-vel. Tizenhat évben át összekeverte. Most messziről látni fogja,

(Folytatás az 4. oldalon)

VERSENGÉS A VÁLASZTÓK KEGYEIÉRT

„A közvélemény félretájékoztatásában, ilyen-olyan szlogenekkel való szédítésében kormányoldal és ellenzék egyaránt az élen jár.”

(3. oldal)

MUNKAADÓK ÉS MUNKA- VÁLLALÓK

„A rendszerváltás óta új fogalmak születtek vagy a régiéket kaptak új értelmezést.”

(5. oldal)

SOKAT JELENTENE NEKIK A SEGÍTSÉG

„Az országban több helyen a szabadban kihűlt emberekre találtak.”

(7. oldal)

KÜLPOLITIKA

◆ „Az EU-tagállamok álláspontja megosztott az 1999 óta az ENSZ fennhatósága alatt lévő egykori jugoszláv tartomány, Koszovó jövőbeli státusáról.”

◆ „A Peugeot-Citroën (PSA) csoport 350 millió euró értékű beruházással bővíti szlovákiai gyártókapacitását.”

◆ „A bukástól féltő ellenzék lázadása, a parlamenttel szembeni hátraarc már előjele a jövő évi elnökválasztás közeledtével várhatóan tovább élesedő politikai konfliktusoknak. Egyelőre még talány, hogy a venezuelai olajra rászoruló, de Chávez növekvő latin-amerikai befolyásától egyre idegesebb Washington mennyire engedni ki a 'gonosz szellemet' a palackból.”

(2. oldal)

EZ TÖRTÉNT a nagyvilágban

December 7. Aláírta a cseh államfő, Václav Klaus a parlament által megszavazott, korábban többször támadott új egyházi törvényt, arra hivatkozva, hogy a kánonjog nem helyezhető a csehországi jogrend fölé. A módosítás szerint az állam a jövő évtől jogosult ellenőrizni az egyházi iskolák, továbbá a szerzetesrendek által alapított egészségügyi és szociális intézmények gazdálkodását.

Václav Klaus

December 8. Húszezren vonultak az utcákra Dublinban és sok ezren más ír városban, így tiltakozva az ellen, hogy a helyi kompvállalat a munkásokat olcsó, külföldi munkaerőre akarja cserélni. A vállalat dolgozói egyharmadát elbocsátotta, akiket közép- és kelet-európai munkásokkal kíván helyettesíteni.

December 9. Közvetlen gázvezeték építését kezdte meg az orosz állami ellenőrzésű Gazprom cég a Balti-tenger alatt Németországba. A 2010-re elkészülő gázvezeték üzembeállítása után az eddigi tranzitországok elesnek a tranzitdíjtól, például Ukrajna, amelyen keresztül érkezik jelenleg Nyugat-Európába (hazánkba is) a gázszállítványok négyötöde. Egyébként az orosz gáztartalékok adják a világ gázkészletének negyedét.

December 10. A korrupcióellenes világnap alkalmából az ENSZ 69 országban 55 ezer embert kérdezett meg a hazájában tapasztalható korrupcióról. A többség szerint nőtt a korrupció a világban, és legtöbbször a politikai pártokat tartják a legkorruptabbnak. Európában a pártok után a törvényhozást, az üzleti életet, majd a sajtót jelölték meg.

December 11. A kínzások, az embertelen bánásmód és a megalázó büntetések ellen emelt szót Kofi Annan ENSZ-főtitkár az emberi jogok napja alkalmából. „Egyes államok, biztonságukra hivatkozva, jogot formálnak a kínvallatásra, márpedig a kínvallatás nem lehet a terrorizmus elleni harc eszköze, hiszen a kínvallatás maga a terror” – utalt Annan többek között az USA módszereivel kapcsolatban kirobban botrányra.

Kofi Annan

December 12. Minden idők legvéresebb rasszista zavargásai törtek ki Ausztráliában. Sydneyben ötezer, rasszista jelszavakat skandáló részeg fiatal tiltakozott két ausztrál vízimentőt libanoniak által ért támadás ellen. A tüntetők minden arab kinézetű embert megtámadtak és összecsaptak a rendőrökkel, sőt a mentősökkel is. A háromszázéves arab kisebbség ezek után a külvárosokban randalírozott. A zavargásokat elítélte John Howard miniszterelnök, és cáfolta, hogy az ausztrál társadalom rasszista lenne.

December 13. Macedónia egyelőre nem kap tagjelölti státust az Európai Uniótól – elsősorban a francia aggályok miatt. Az ellenvélemény szerint sem az uniós intézmények, sem az uniós költségvetés nem készült fel a bővítés újabb hullámára. Az égetőbb problémák megoldása után leghamarabb jövőre érdemes ebben a kérdésben előrelépni. Magyar javaslatra addig is a kisebbségi jogok helyzetének külön figyelmet szentelnek az unióhoz közeledő balkáni országokban.

● Az EU-tagállamok álláspontja megosztott az 1999 óta az ENSZ fennhatósága alatt lévő egykori jugoszláv tartomány, Koszovó jövőbeli státusáról. A jogilag ma is Belgrádkhoz tartozó terület helyzetének a rendezéséről Marti Ahtisaari, az ENSZ különmegbízottja, Finnország volt államfője folytat tárgyalásokat az érdekelt felekkel és az európai kormányokkal. A közvetítő lehetséges tervei között a „feltételes” függetlenség megadása és széles önkormányzattal rendelkező szerb autonóm övezetek létesítése szerepel, amit sem a teljes függetlenséget követelő albánok, sem a terület névleges megtartásához ragaszkodó belgrádi kormány nem fogad el. Az erőszakos kitelepítések és a merényletek miatt a lakosság kilencven százaléka jelen-

Hugo Chávez

A „demokratikus” ellenzék kifogásai között a választási rendszer átláthatóságának a hiánya, a már előre feltételezett csalások és az Országos Választási Bizottság egyoldalú összetétele szerepelt. A bojkott valós oka viszont az volt, hogy a washingtoni kormánykörökkel szoros kapcsolatban álló jobboldali erők a 2002-ben megüszült államcsíny, a 2003-ban szervezett olajipari sztrájk és a Chávez alkotmányos leváltására tett tavalyi kísérletük után megpróbálták az újabb kudarcot elkerülni. Közvélemény-kutatások szerint a négy ellenzéki párt a korábbi 79 mandátumából 25-30 helyet biztosan elveszített volna. A felmérések azt is jelezték, hogy a Chavezt támogató erők a voksok hatvan százalékát biztosan megszerzik.

A kormányparti Ötödik Köztársaság Mozgalom (MVR) koordinátora, Francisco Ameliach szerint „az ellenzéki vezetők azt hiszik, hogy Chávez elnö-

A huszonötök Európájából jelentjük

leg albán és mindössze százezer szerb él Koszovóban.

● Jiri Paroubek cseh miniszterelnök a lehetséges megoldások között a tartomány kettéosztását javasolta egy északi, Szerbiához tartozó részre és egy déli albán államra. Koszovó felosztása reális kompromisszum lehetne, de ezt a „precedens értékű” tervet az ENSZ és az EU korábban már elvetette. Traian Basescu román elnök viszont a jövőben is Szerbiához tartozó Koszovó széles körű autonómiáját javasolta. Spanyolország kormányza ellenzi a terület függetlené válását, ami példát jelenthetne a lázongó Baszkföld számára. A Szerbiához fűződő jó kapcsolatok és a terület közelsége miatt az athéni és a római kormány aggódik a tartomány bizonytalan jövője miatt. Olaszország fél a várhatóan megnövekvő menekült-hullámtól is. A végleges javaslat kidolgozásában Ahtisaari együttműködik a hattagú „koszovói összekötő csoporttal”, amelynek az EU, az USA,

Oroszország, Franciaország, Németország és Olaszország a tagjai. Javier Solana, az EU kül- és biztonságpolitikai megbízottja december elején látogatást tett Belgrádban, Podgoricában és Pristinában. Helyszíni tapasztalatai alapján a főmegbízott „hosszan elhúzódó tárgyalásokat” jósolt. Solana figyelmeztette a montenegrói kormányt, hogy „a Szerbiától való elszakadással ne tegyen egy elhamarkodott lépést”.

● A francia TNS Sofres közvélemény-kutató intézet az EU hat legnagyobb tagállamában (Németország, Franciaország, Olaszország, Spanyolország, Lengyelország és Nagy-Britannia) felmérést végzett arról, ha Törökország, Oroszország, Ukrajna és Marokkó teljesítené az EU-tagság összes feltételét, a lakosság támogatná-e a szervezetbe való belépésüket. A megkérdezettek között a nem tagjelölt Ukrajna és Oroszország nagyobb népszerűségnek örvendenek, mint az EU előszobájában várakozó Törökország. A

válaszadók 51 százaléka egyetért Ukrajna, 45 százaléka pedig Oroszország felvételével. Törökország csatlakozását a hat ország lakosságának 40, Marokkóét pedig 31 százaléka támogatná. A TNS adatai szerint a németek és a franciák az EU további bővítésének a legnagyobb ellenzői.

● A Peugeot-Citroën (PSA) csoport 350 millió euró értékű beruházással bővíti szlovákiai gyártókapacitását. A trnavai (Nagyszombat) gyárban évi 300 000 gépkocsit kívánna 2007-ben kibocsátani, ahol mintegy 3500 személy fog dolgozni. Az 5,4 milliós Szlovákia évi 800-900 ezer gépkocsit gyártásával az egy lakosra eső járművek termelésében várhatóan 2007-től világszerte lesz. A PSA mellett a koreai Hyundai-Kianak és a Volkswagennek is gyárai vannak a szomszédos országban. Az új beruházás megvalósításához a pozsonyi kormány közvetlen és közvetett módon mintegy 70 millió euró értékű támogatást nyújt.

– Munkatársunktól

Parlamenti választások Venezuelában

A huszonhatmillió dél-amerikai ország polgárai december 4-én választották meg a parlament 167 képviselőjét. A Hugo Chávez vezetett kormányzat megbuktatásán évek óta sikertelenül próbálkozó ellenzéki pártok, korábbi ígéreteiket megszegve, közvetlenül a választások előtt, a szavazás bojkottjára szólították fel a lakosságot.

köt megbüntették, de valójában politikai öngyilkosságot követettek el”. Hugo Chávez hangsúlyozta, hogy „a szavazás bojkottja az USA által irányított destabilizációs terv része”. A nyolcvanas években Washington hasonló eszközöket

alkalmazott Nicaraguában is, ahol a lázadó „kontrák” a sandinista kormány legitimitását vitatták.

A részvétel december 4-én 25 százalékos volt az augusztusi, bojkottmentes helyhatósági választások 30 százalékaival szemben, ahol Chavez hívei 24 régióból 23-nak a vezetését és a tanácsosi helyek 80 százalékát szereztek meg. A két részvételi arány összehasonlítása megkérdőjelezi Henry Ramos Allupnak, a legnagyobb ellenzéki mozgalom, a szociáldemokrata Demokratikus Akció főtitkárának a szavait, aki szerint „nagyfokú tartózkodás” jellemezte a szavazást. A parlamenti választások sem jelentettek kivételt,

mivel csak a lakosság „szokásos” érdeklődése mutatkozott meg. A londoni Economist azt írta, hogy „az ellenzéknek nincs sem megfelelő vezetése, sem hatékony stratégiája és programja” a népszerű Chavezzel szemben.

A választásokon a kormányt támogató pártok kapták a mandátumok 89 százalékát, 114 hely az MVR-nek, a többi a Haza Mindenkiért mozgalomnak, a kommunistáknak és más szervezeteknek jutott. Jorge Rodríguez, az Országos Választási Bizottság elnöke kijelentette, hogy a szavazás normális körülmények között, különösebb rendezéssel nélkül zajlott. Mintegy négyszáz, elsősorban az Európai Uniót és az Amerikai Államok Szervezetét képviselő megfigyelő ellenőrizte a választások tisztaságát. A spanyol törvényhozás a szocialista José Porteirónak, a parlament külügyi bizottsága titkárnak a vezetésével is delegációt küldött Caracasba.

A bukástól féltő ellenzék lázadása, a parlamenttel szembeni hátraarc már előjele a jövő évi elnökválasztás közeledtével várhatóan tovább élesedő politikai konfliktusoknak. Egyelőre még talány, hogy a venezuelai olajra rászoruló, de Chávez növekvő latin-amerikai befolyásától egyre idegesebb Washington mennyire engedi a „gonosz szellemet” a palackból kiszabadulni.

Bence Dániel

Hugo Chávez a Világifjúsági Találkozó fiataljaival találkozik

Csak Magyarország delegált romákat az EP-be

„Végre kitörünk a körből és nem magunk között vesszük számba a diszkrimináció eseteit, hanem az unió széles közvéleménye előtt tárjuk fel őket és kérjük fel partnereinket az együttműködésre” – jelentette ki Lévai Katalin szocialista képviselő, az Európai Parlament Jogi Bizottságának alelnöke december 8-án azon a brüsszeli tanácskozáson, melyet az EP elnöke, Josep Borrell nyitott meg az Európai Parlament épületében. Ezúttal EP-képviselők, a bizottság munkatársai szakértők és civil szervezetek képviselőivel együtt tekintették át a romák helyzetét az unióban.

A magyar képviselő előadásában arról is beszámolt, hogy Magyarország az egyetlen olyan tagállam, amely roma nőket delegált az Európai Parla-

mentbe s Európában példa nélkül állóan vont be a romákat a kormányzati munkába azzal, hogy minden minisztériumban dolgoznak roma biztosok.

Lévai Katalin kiemelte, hogy roma önkormányzatok érdekképviseletként is csak egyedül Magyarországon működnek.

Ugyanakkor azt is elmondta, hogy a romák helyzete Magyarországon is rendkívül nehéz, különösen a nők.

Lévai Katalin szólt arról is, hogy a roma integrációt még a legjobb szándékkal sem lehet egyik tagállam roma népességére sem ráerőltetni, annál is inkább, mert nincsen univerzális, minden roma közösségre egyformán érvényes megoldás.

– A Franciaországban élő mintegy 200 ezres vándorló életmódot folytató és a maga színes világával s éppen vonzó életstílusával a társadalomba beépült roma kisebbségre nem kényszeríthetünk rá egy számukra idegen, integrációs életstratégiát. Ugyanakkor Közép-Európában természetesen más eszközökkel kell élnünk – elemezte a 12 milliós európai roma lakosság sokszínű és differenciált megközelítést igénylő világát a magyar képviselő.

– Munkatársunktól

A Közel-Kelet békéjéért, a magyar–szír együttműködésért

Dr. Bashar al-Asszad, a Szíriai Arab Köztársaság elnöke régi barátként köszöntötte a múlt héten Damaszkuszban Thürmer Gyulát, a Munkáspárt elnökét, hiszen már korábban is találkoztak egymással. Thürmer a Baath Arab Szocialista Párt meghívására tartózkodott a szír fővárosban. A Munkáspárt, mint ismeretes, szoros együttműködést épített ki a szíriai kormányzó párttal.

„Szíria semmilyen formában nem érintett a libanoni miniszterelnök elleni merényletben. Ilyen feltevéseknek nincs értelme, hiszen Szíriának nem fűződik érdeke Libanon elleni akciókhoz” – hangsúlyozta a szír elnök. Kijelentette, hogy Szíria a kapcsolatok bővítésére törekszik az Európai Unió minden országával, így Magyarországgal is. „A Munkáspárt – bár nincs jelen a parlamentben – a magyar politikai élet ismert és tekintélyes szereplője. Sike-reket kívánunk Önöknek a választásokhoz!” – mondotta Asszad elnök.

Thürmer Gyula elmondta, hogy a Munkáspárt tartós és igazságos békét akar a Közel-Keleten. Ennek feltétele az ENSZ ismert határozatainak teljes körű végrehajtása, az Izrael által megszállt arab területek felszabadítása. A Munkáspárt szolidáris a szír néppel a Szíriával szembeni amerikai nyomás elleni küzdelemben.

A Munkáspárt elnökét kifejezett megbecsüléssel fogadták Damaszkuszban. Asszad elnök mellett fogadta dr. al-Utri miniszterelnök és dr. Alabrash, a parlament elnöke is. Thürmer megbeszélést folytatott a Baath Arab Szocialista Párt számos más vezetőjével, tárgyalta Damaszkusz polgármesterével.

Thürmer Gyula találkozott W. Bagdash asszonnyal, a Szíriai Kommunista Párt főtitkárával is.

Szíria intenzív fejlődésnek indult az utóbbi években. Az Asszad elnök által meghirdetett reform és modernizálási politika eredményei már visszaköszönnek a mindennapi életben. Az üzletekben szinte minden kapható, az ottani fizetésekhez mérten is jó áron. A néhány évvel ezelőtti ütött-kopott taxik helyett mindenütt modern kocsik vannak. Az embernek az a benyomása, hogy egész Szíria mobiltelefonon beszél, olyan nagy mennyiségben jelentek meg a hordozható telefonok.

A modernizálás a gazdaság makroterületeire is kiterjed. Lépten-nyomon építkezésekbe botlik a látogató, a hatalmas teherautók miatt néha lassú a közlekedés. Épül az ország. Damaszkusztól nem messze látni a mezőgazdasági beruházásokat, mindenképp az új öntözőrendszereket. Mindezt saját erőből oldjuk meg –

mondják az ország vezetői. A külföldi tőke egyelőre csak lassan áramlik az országba. Ennek fő oka az, hogy az amerikai nyomás miatt sokan elbizonytalanodnak. A gazdaságban a szociális piacgazdaságot teremtjük meg – mondják a kormányban. Ez azt jelenti, hogy a stratégiai ágak, így például az energetika, állami tulajdonban marad, szó sincs privatizációról. A gazdaság más területein viszont érvényesülnek a piaci szabályok. A társadalom nagyon széleskörű juttatásokat ad polgárainak ingyen vagy szinte ingyen. Ilyen az egészségügyi ellátás, az oktatás, és nagyon olcsó a közlekedés. „A tömegközlekedésben még van javítanivaló – mondja Damaszkusz polgármestere. – Tervezzük metró építését, de az Európai Unióval még nem sikerült megállapodni a finanszírozásról.”

A politikai élet is változásokon megy át. Új párttörvény készül, bővítve a pártok szerepét az emberek demokratikus hatalomgyakorlásában. A házakon tömegével jelentek meg a parabolaantennák, az újság-árusoknál a világ bármely újságát meg lehet kapni. Szíria informatikailag nyitott országgá vált.

A középületeket fegyveres katonák, rendőrök védik. A Szíriára nehezedő katonai nyomásra a mindennapokban talán csak ez emlékeztet. Szíria határos Irakkal. Az USA azt várja, hogy a nap minden órájában maximálisan ellenőrizze határát, miközben saját bevallásuk szerint az amerikaiak sem képesek az amerikai–mexikói határt ellenőrizni. A Golan még mindig izraeli megszállás alatt van, és az országnak jelentős összegeket kell a honvédelemre költenie.

Az emberek érzik és támogatják az új idők változásait. A várost, a minisztériumokat, az emlékműveket mindenütt beborították a szír nemzeti lobogóval. Sokan viselik zakójukon a nemzeti zászlót jelképező jelvényt. Büszkék vagyunk, hogy szírek vagyunk – mondják sokan az utcán.

A magyarokat ismerik és szeretik, sokan tanultak Magyarországon, többen magyar feleséget is vittek haza. A gazdasági együttműködés nehézségekben megy, de azért vannak eredmények. Lehetőség pedig lenne bőségesen. Szíria a Közel-Kelet egyik nagy ígérete.

– Munkatársunktól

Versengés a választók kegyeiért

Folytatódik az MSZP és a Fidesz rivalizálása: a választások közeledtével mindkét tábor az egymásra mutogatás közepette is az egyszerű emberek megnyerésére törekszik, tegyük hozzá: eltérő módszerekkel. Mindez azonban csak látszat: kormánypárt és ellenzék egyaránt saját hatalma és a tőkés rendszer megerősítésében, nem pedig bármiféle népruralomban érdekelt.

A jelenlegi kormánykoalíció eddigi „munkásbarát” politikája például – mint tapasztalhattuk – igencsak felemásra sikeredett. Amikor 2002 májusában a Medgyessy-kormány hatalomra került, népszerűségét az árkok betemetése jel-szavának (is) köszönhetette. Ennek égisze alatt az új kabinet az emberek közötti ellentétek áthidalását, a társadalmi párbeszéd helyreállítását, valamint a szegénység csökkentését ígerte, azaz egyfajta baloldali alternatívát kínált fel a társadalom legnagyobb részének. A hamarosan bevezetett száznapos program felemelte a nyugdíjat, illetve a köztisztviselők bérét ötven százalékkal, az érdekképviselet olajozott működéséhez pedig felállították újból a háromoldalú Országos Érdekegyeztető Tanácsot. Igen ám, de csakhamar kiderült, hogy ez csak az érem egyik oldala: már 2003 októberében szakszervezeti aktivisták arról számoltak be, hogy az MSZP a dolgozók béremelését számos munkahely megszüntetésével, leépítésekkel kívánja véghezvinni. Ugyanebben az időben robant bombaként az a hír is, hogy a koalíció az egészségügyi intézmények privatizációjára készül: erre válaszul a Munkáspárt a következő hónapokban hozzáállott a 200 ezer tiltakozó aláírás összegyűjtéséhez. Az érdekegyeztetés intézménye ilyen környezetben formális díszlet maradt, mivel a kormány munkásellenes privatizációs lépéseit, a leépítéseket az érintettek megkérdése nélkül hozta. Ezen az úton haladt tovább a 2004 szeptemberében hivatalba lépő Gyurcsány-kabinet is. A munka világát meghatározó nehézségeket úgynevezett szálépés-programmal kívánta felszámolni. Ekkoriban született meg a különböző munkahelyteremtő programok, illetve a fekete-munka elleni csomagok vagy a fészekrakó és a panelprogram. Idén tavasszal szóba jött a munkavállalói ombudsman intézményének jövőbeli bevezetése is. Azonban ezek a lépések is pótcselekvés szintjén

maradó felszínes kezdeményezések maradtak, ami nem is csoda, hiszen a koalíció a piacgazdaság szereplőire és a multicégekre támaszkodik, ezek hatalmát nem csorbíthatja. Így a szocialista-szabademokrata kormány néppárt politikája legfeljebb felemás szociális intézkedések meghozatalában vagy az inflációval éppen csak lépést tartó bér-emelésben, bizonytalan jövőjű munkaalkalmak létesítésében merül ki.

Ezzel szemben a másik oldalon a legnagyobb ellenzéki párt a népi ellenhatalom intézményének kiépítésével iparkodik a pórnép kedvében járni. A 2002-es kormányváltást követően hozták létre a Fidesz frontemberei az olyan ismert állérdekvédelmi fórumokat, mint a polgári körök vagy a gazda- és iparkodók bizottságai, majd idén tavasszal felállított faluparlament illetve a nemzeti konzultáció intézménye. Orbán Viktor az említett, érdekvédelmi szervezeteknek csúfolt makettek által mind a népszéles rétegek, mind ellenfelei irányába azt iparkodik bizonyítani, hogy a lakosság valamennyi rétegének érdekeit fel kívánja vállalni. Másfelől ezen törekvések a nép által felszentelt szerett próféta kultuszának túltengésével pá-

rosulnak: a Fidesz első embere, különösen az utóbbi hónapokban, személyes elhivatottságtól és a néptől eredeztetett küldetésstudattól is buzgó szorgalomról igyekszik tanúbizonyságot tenni. A 2005 júliusában lezajlott Orbán–Gyurcsány-vita során például a demagóg népvezér – a nemzeti petícióban foglalt elveknek megfelelően – munkásmozgalmi harcosokat megszegyenyítő szenvedélyességgel oktatta ki a kormányfőt a lakosságot sújtó munkanélküliség, az energia- és a BKV-árak tarthatatlanságáról. Ugyanakkor az egyes privatizációs intézkedések felülvizsgálatát követelő jobboldali pártelnök a 2004. december 5-ei kettős állampolgárságról szóló népszavazás első évfordulóján – amikor a határon túli magyarok iránti tisztelet kifejezésére egyperces néma felállásra szólította fel a parlamenti képviselőket – arra is felhívta a figyelmet, hogy ő nemcsak a dolgozók, az egyszerű emberek, hanem – Antallék nacionalista gőgjéhez híven – lélekben 15 millió magyar embernek is az elsőszámú (önjelölt) képviselője. A két Magyarországon gondolkodó jobboldali populista politikus nem tanult korábbi hibáiból: továbbra is a nemzet elsőszámú és kizárólagos vezetője kíván lenni, csupán taktikája változott: fellépései, kormányellenes támadásai során valamilyen módon mindig a néppel hozakodik elő – anélkül persze, hogy annak a bizonyos népnek vagy nemzetnek a valós problémáit komolyan venné.

A közvélemény félretájékoztatásában, ilyen-olyan szlogenekkel való szédítésében tehát kormányoldal és ellenzék egyaránt az él jár. És ez a ciklikusan ismétlődő verseny a választók kegyeiért mindaddig fog tartani, amíg hazánkban rablógazdálkodásos hadkapitalista viszonyok uralkodnak.

B. Deák András

CSÚSZTATÁS FELSŐFOKON

● A pletyka, a politikai handabandázás, ígéretes kiélezett történelmi szituációkban, forradalmi változásoknál vagy a politikai hatalom megszerzéséért, megtartásáért folyó vetélkedés közben hatásosabb lehet bármilyen felfegyverzett katonai egységénél. Ez ember tragédiájának athéni színétől a legutóbbi választásokig sok minden igazolja, hogy több ezer éves kultúrtörténete van annak, hogy szóbeszéddekkel, pletykákkal, könnyelmű ígérettel milyen sok ember „felültethető”.

A hiszékenységre vámszedői pedig nemigen szoktak álcázni magukat. (Napjainkban sincs szükség erre.) Mindig akadtak bőven olyanok, akik elhitték, hogy ilyen-olyan trükkökkel jól járnak. Ezért történeteket meg, hogy meglehetősen sok volt a becsapott (palira vett) ember, aki végső soron „nem járt jól”. A becsapottság egyenes arányban nőtt a hiszékenységgel.

A magyar nép – több választáson tanúsított könnyelműsége ellenére – talpon maradt ugyan, de kiegyenesedni a rendszer-váltás megtörténte óta sem volt képes. A „korlát nélküli szabadság” titulusát felcicomázott tőkés rendszer életeréje óta szerzett annyi tapasztalatot, hogy meg tudja ítélni, mikor volt nyugodtabb, biztonságosabb az élete. Elegendő idő állt rendelkezésére a tőkés ál-

malakulat emberi életek millióit megnyomorító valóságának a megismeréséhez, melyet bizonyos politikai potentátok és szakértelők megalapozatlan propagandaajánlataikkal ültettek anno a megtévesztett tömegnek nyakába. A tőkés rendszer megvalósítói olyan mély kátyúba taszították mára az országot, melyből belátható ideig aligha lesz képes kivevő-kélni. Egyre többen hangoztatják ma már azt is, hogy a hatalom haszonélvezői által oly gyakran becsmérelt szocializmus gazdasági és politikai gyakorlatának nem lett, s a továbbiakban sem lesz alternatívája a honi bérrabszolgákat mind kizárólagos helyzetbe sodró mostani társadalmi berendezkedés.

● A politika ázsióját valószínűleg növelné, ha művelői csak azt mondanák, amit az adott körülményekből következően megtehetnek, s mindig úgy cselekednének, ahogyan beszélnek. A hazai kapitalizmus restaurációja óta azonban azt kellett megtapasztalunk, hogy az ország sorsáért felelősségüket hangoztató politikus urak versenyhazudozás színterévé változtatták a politizálást. Mégpedig olyannyira, hogy már-már azt mondhatjuk: a polgári

demokrácia az ellentétes és egymást kölcsönösen korlátozó hazugságok rendszere.

● E jelenség arra figyelmezteti az állampolgárokat, hogy a politikusok által hangoztatott különféle ígérvény-szövegeket csak módjával vegyék komolyan.

Megfigyelhető, hogy az egykori Kádár-rendszer becsmérlésével milyen sokan tudnak még ma is szimpátiát kelteni olyanokban, akik bármilyen politikai blöfföt tényként hajlandók elfogadni.

Alighanem az a – néphatalom felszámolását aktívan támogató – álbaldali korifeus is az iménti szisztémát követte, aki a vele készített egyik interjúban ekképpen vélekedett: „Az előző rendszer azért bukott meg, mert hazugságra épült”.

Megállapításból arra következtethetünk, hogy az illető vagy becsukott szemmel élt a szocialista társadalmi-gazdasági alakulatban, vagy „csupán” nem erős oldala az igazmondás. (Az utóbbi valószínűsíthető.)

A politika berkeiben kicsit is tájékozódásra képes hazánkfianak többsége aligha vevő az efféle tényferdítő demagóg szólamra.

Az előző társadalmi rendszer nem valamiféle hazugság ingatag tartópilléreitől bizonyult ingatagnak, hanem a felszámolására szövetkezett árulók és álbaldali társaik aknamunkájának lett az áldozata. Az utóbbiak számláját terhelte az is, hogy a baloldali értékek képviselőit tettekben is felvállaló politikai erő (Munkáspárt) kategorikus megtagadása, az együttműködéstől való elzárkózásuk következményeként nem jöhetett létre egységes tőkeellenes blokk.

● A baloldali cégről viselő szocialisták nem is óhajtottak fellépni a kizsákmányolás ellen, hiszen prominenseik is a kizsákmányolók között foglaltak helyet; elősegítve a dicséletes Horthy-rendszer nyomortenyészetét „megfejlő” hazai tőkés állapotok létrehozását, a magyar lakosság számottevő hányadának évtizedekig ható egyetemes lerongyolódását.

Vaskosan tévednek, akik felülnek a szirénhangoknak, s a valóságos baloldali párt helyzetbe hozása, jelesül parlamentbe juttatása helyett a nyugati tőkés és a hazai multi társaiak segítő jóindulatától várják az utóbbi másfél évtizedben igen-igen elhalványított állami védernyő megerősödését és a társadalom szociális kiszolgáltatottságának enyhülését.

Dr. Südi Bertalan

UTUNK A 21. KONGRESSZUSIG

(Folytatás az 1. oldalról)

hogy a kommunisták mi vagyunk. A párt új neve segíthet a párton belüli sorokat is rendezni. Legyen a párton belül is mindenki számára világos: mi nem válunk kispolgári-értelmiségi párttá. Mi kommunista párt vagyunk és maradunk.

A pártzavazás a Munkáspárt, a Központi Bizottság marxista-leninista kommunista többségének győzelme, a párt józan erőinek győzelme. A párttagok túlnyomó része kommunista pártot akart, nem csupán nevében, de tartalmában is. A tagság többsége megértette, hogy szavazatával eldöntötte azt is, hogy a KB és a párt többségét támogatja.

A társadalom tudja, hogy vagyunk

A kongresszuson úgy döntöttünk, hogy a parlamenten kívüli politizálásban kell érezhető változást elérnünk. A Munkáspárt ennek jegyében ellenezte a privatizáció folytatását, a villamosenergia-szektor liberalizálását, a gázárak felszabadítását. Küzdött a munkanélküliség, a hajléktalanság ellen, fellépett a társadalmi egyenlőtlenség és elnyomás minden formája ellen.

E küzdelemnek kiemelkedő eseménye volt a kórházak eladása elleni népszavazási akció. A Munkáspárt több mint 300 ezer aláírást gyűjtött össze. Legyőztük önmagunk tehetetlenségét, erőt adtunk a pártnak. Jó, alapvető szociális kérdést fogalmaztunk meg, amelyet a társadalom jelentős része támogatott. Megtanultunk mozogni és önállóan maradni az MSZP és a Fidesz között. Nem működöttünk velük együtt, de kihasználtuk a lehetőségeket. A népszavazási aláírásgyűjtés a beszámolási időszak és a párt egész tizenhat éves létének legnagyobb sikere.

A Munkáspárt támogatta Magyarország csatlakozását az Európai Unióhoz. Támogattuk, hogy a magyar nép népszavazáson döntsön az ország EU-tagságáról. Ugyanakkor hangsúlyoztuk, hogy milyen intézkedésekkel, programokkal lehet a dolgozó emberek veszteségeit pótolni, s ezek végrehajtását követeltük a kormánytól.

Minden nehézségünk ellenére részt vettünk az európai parlamenti választásokon. Azt mondtuk: ne hagyjuk, hogy a magyar társadalom európai képviselőjét két-három párt kisajátítsa magának. A Központi Bizottság az alábbi értékelést adta: „A Központi Bizottság – megerősítve az elnökség előzetes véleményét – úgy értékeli, hogy a Munkáspárt választási stratégiája helyes volt. A Munkáspárt ennek megfelelően a kórház-privatizáció elleni fellépésre és az MSZP-kormány leleplezésére helyezte a fő hangsúlyt. A kampány során ez a stratégia találkozott az emberek nagy részének támogatásával és egyetértésével. A Munkáspárt tovább erősítette azt a tekintélyt, amelyet az aláírásgyűjtés során szerzett. A párt nem jutott be az Európai Parlamentbe, de jelentős mér-

Budapest, 2005. december 17.

tékben kihasználta a polgári demokrácia adta lehetőségeket, elősegítette a Munkáspárt politikájának széles körű propagandáját.”

2004-ben kellő időben megkezdtük a felkészülést a 2006. évi parlamenti választásokra. A Központi Bizottság 2004 szeptemberében alaposan elemezte a politikai élet szereplőit, és úgy döntött, hogy a Munkáspárt önállóan indul a választásokon. Az ellenzék támadása visszavetette a választási felkészülést. Kevesebb a jelölt, mint korábban, nehezen megy a pénzgyűjtés is. A párt azonban nem adta fel. Az ellenzék által tönkretett öt megyében: Bácsban, Baranyában, Hevesben, Somogyban, Vasban megkezdődött a párt újjászervezése. Úgy tűnik, hogy növekszik az egyéni jelöltek száma, így minden megyében és Budapesten is lesz területi lista. Mindent összevetve megfigyelt munkával elérhetjük, hogy a Munkáspárt jó eséllyel induljon a választásokon.

Az ellenzék támadása

2004 őszétől szembesültünk azzal, hogy a párt egyes vezető személyiségei nem csak másként gondolkodnak, mint a többség, de másként is cselekednek. Az ellenzéki személyek frakciós csoporttá szerveződtek és stratégiai támadást indítottak a Munkáspárt ellen.

Meghirdették az „összefogás” hamis és félrevezető jelszavát. Összefogást, úgymond, minden „MSZP-től balra álló erővel”. Tagságunk túlnyomó többsége az eltelt egy évben megértette, hogy ilyen erők a valóságban nincsenek, és az egész jelszó nem más, mint kísérlet arra, hogy a Munkáspártot az MSZP szolgálóleányává tegyék. Mi világos választ adtunk: a Munkáspárt sem az MSZP-vel, sem a Fidesszel nem megy, mi önálló utat járunk.

Aláásták a párt alapvető szervezési elvét, a demokratikus centralizmust. Az ellenzék szembefordult a Központi Bizottság többségi döntéseivel, megkérdőjelezte a többségi döntések jogosságát, s a szervezeti szabályzatra hivatkozva a kisebbségi álláspontra akarták a többségre erőszakolni.

Megkísérelték kisajátítani a vörös csillagot. Azt a vörös csillagot, amelynek megvédéséért nem egyes személyek, hanem pártunk egésze küzdött az előző években. Vajnai egyénieskedése, kalandorsága sok ember előtt lejáratta személyét. A július 6-ai magánakciója pedig világosan megmutatta, hogy a csillagot csak egy erős párt szerezheti vissza fegyelmzett küzdelemmel. A Vajnai-féle akciók nemcsak hogy nem segítenek, de veszélybe sodorhatják a pártot.

Megkísérelték a polgári bírósági rendszert a maguk javára hasznosítani. Sajnos, ebben értek el sikert. A bíróság nekik adott igazat, visszaállította az ellenzéki vezetők tagságát a Munkáspártban.

A pártellenzék megkísérelte megszerezni a párt vezető testületeinek egy részét, szétzilálni a párt belső fegyelmét. Megszerezték Baranya, Somogy, Bács, Heves és Vas megye vezetését, és ezeken a helyeken teljesen szétzilálták a pártot.

A csepeli kongresszus pillanatképei

Thürmer Gyula, elnök

Karacs Lajosné, alelnök

Vajda János, alelnök

Kollát Pál

Kerezi László

Székely Péter

Urbán Sándor

A pártellenzék végül – 500 napnyi belső rombolás után – önálló, új pártot hozott létre. Amikor 2005 novemberében látták, hogy a Munkáspártban nem tudják a vezetést meg-

szerezni, mert a tagság többsége nincs velük, új pártot hoztak létre.

Két jobboldali párt van: az MSZP és a Fidesz

A pártban folyó vita és harc mögött egy fő kérdés áll: az MSZP-hez való viszony. A választ megadtuk már ezerszer, és választ adtunk az előző hónapok vitáiban is. A válasznak egyértelmű: az MSZP nem baloldali párt. Az MSZP nem a kisebbik rossz, hanem ugyanolyan tőkés párt, mint a Fidesz. Mi ezért nem megyünk sem az MSZP-vel, sem a Fidesszel.

A Munkáspárt 2002-ben, a második fordulónban támogatta az MSZP-t. Az MSZP vezetői ígéretet tettek arra, hogy az önkormányzati választásokon való együttműködés keretében „kompenzálják” a Munkáspárt veszteségeit. Az MSZP nem adta vissza azt a támogatást, amelyet mi adtunk nekik a parlamenti választásokon. A tapasztalatok szerint a szocialisták számos helyen kifejezetten a Munkáspárt ellenében léptek fel. Egyes vezetők nyíltan is kifejezték: a Munkáspárt eltűnésében, megszűnésében érdekeltek.

A Munkáspárt támogatta az új kormány száznapos

programját. Tettük ezt azért, mert a program konkrét cselekvést irányított elő, s olyan szociális intézkedéseket tartalmazott, amely az eddig hátrányban lévő társadalmi rétegek helyzetén javított. Ugyanakkor kifejeztük aggodalmunkat is: úgy látjuk, hogy az MSZP egyre több engedményt tesz a szélsőségesebb liberális SZDSZ-nek, a kormány pedig a multinacionális tőkének és a magyar nagytőkének.

Az MSZP és a Munkáspárt viszonyában meghatározó fordulatot a kórházak privatizációja és a Munkáspárt népszavazási kezdeményezése hozott. Az MSZP teljes mértékben a nagytőke felé fordult, el akarta tiporni még a népszavazás lehetőségét is. A Munkáspárt tizenöt év alatt ekkor került nyílt ütközetbe az MSZP-vel.

A Munkáspárt történelmi tapasztalata, hogy veszítünk, ha elvtelen engedményeket teszünk, és akkor érünk el sikert, ha kitartunk elveink és politikánk mellett. Ezt követjük a 20. Kongresszus óta.

Történelmi esély

A Munkáspártnak történelmi esélye van arra, hogy 2006-ban bejusson a parlamentbe. Az emberek jelentős része csalódott a tőkés politikában, nem kér a kiszolgáltatottságból, a nyomorból. De nem kér a gazdagok fennhéjázó uralkodásából sem, akár a Fidesz teszi, akár az MSZP. Másat keres, és ezt a másat a Munkáspárt ma képes megadni. A Munkáspártnak most meg kell tennie, ami csak a Munkáspárttól függ. Be kell fejeznie a jelöltállítás, össze kell gyűjtenie a kopogtatócédulákat, meg kell győznie az embereket. A 21. Kongresszus ehhez a történelmi jelentőségű munkához adja meg a politikai és szervezeti kereteket.

Thürmer Gyula

Az új brit koronaékszer: Ferihegy

(Folytatás az 1. oldalról)

Nem hiába sztrájkoltak az eladás ellen nemrégiben a Budapest Airport dolgozói – több száz ember elbocsátása várható. A dolgozók azt is szeretnék volna elérni, hogy az övéké legyen a munkahelyük és akár kistrésvényesei is lehessenek a Budapest Airportnak, mint ahogy az például Japánban is elfogadott.

Ráadásul Magyar Részvénytársaság is érdeklődött a Budapest Airport iránt, mondván: akkor legalább részben lehetnek magyar tulajdonosai is, ám a kormány ezt mereven elutasította.

Az ellenzék szerint a kormány „levágta az aranytojást tojó tyúkot”, mert túl olcsón, úgy féláron adja el. Jellemző, hogy legfőképp csak ez a kifogásuk. A mi véleményünk szerint pedig még ennél is na-

gyobb bünt követ el a kormány, mert elad egy olyan stratégiai jelentőségű, katonailag is kiemelten fontos légitársaságot, mely közép- és kelet-európa egyik legnagyobb és legfejlettebb ilyen jellegű létesítménye. Fontos kapu az EU egyik keleti határállamában. Ennek birtoklása nem csak katonai, de gazdasági hasznát is jelent. Jó stratégiai pozíciót a magyar népnek, s ezt engedi ki a kormány a kezéből és adja el egy idegen ország multinacionális vállalatának.

A briteken pedig nem kell csodálkoznunk, már régen szeretnének betörni a magyar piacra. A MALÉV-ot is többször meg akarta venni a British Airways. Már Churchill is kifejezetten érdekelte Közép- és Kelet-Európa, még inkább a Balkán, az angolszászok mindig is szerettek volna gyarmatokat szerezni ezen a

vidéken. Az amerikaiaknak most nemrég sikerült ez több román légitársasaggal, és a britek, akik mindig is a másodhegedűs szerepét játszották az amerikaiak mellett, nos ők sem akartak lemaradni.

És most az egyszer nagyot kaszáltak! Majdnem akkorát, mint 1896-ban Kínában, amikor 99 évre elnyerték Hongkong szigetét.

És hogy ez a Budapest Airport dolgozóinak nem tesz jó? Őszerintük c'est la vie! Láttuk, hogyan bántak el néhány hónappal ezelőtt a British Airways és a Heathrow dolgozóival, amikor sztrájkoltak.

Ha pedig a magyarok újra sztrájkolnak, akkor felvesznek másokat vagy lehet, tudnak még jobbat: feltöltik a létszámot a saját embereikkel akár Angliából, vagy akár a Brit Nemzetközösség államaiból. Ugyanakkor, akik brit útlevelel rendelkeznek. Hiszen lehet, nem véletlenül nyitották meg munkaeurópiacukat tavaly május 1-jén az új keleti tagállamok előtt. Amivel igaz, a magyarok kevésbé éltek, de ha mi dolgozhatunk odakint, akkor ők is dolgozhatnak minálunk.

Biztos vagyok benne: a magyar szegények egy fillért sem fognak látni ebből a tengernyi pénzből, hiszen információink szerint a kormány a pénz felét az államadósság, másik felét pedig az államháztartás hiányának csökkentésére fordítja majd. Ezentúl a magyar kormány rövidlátásához számunkra már nem férhet semmi kétség. Hiszen ezzel az üzleti tranzakciójával szépen elérte, hogy 75 évig (!) brit lobogó lengjen Magyarországra kapuja fölött.

Fort András

Munkaadók és munkavállalók

A rendszerváltás óta új fogalmak születtek vagy a régiéket kapta új értelmezést. Sokszor manipulatív céllal, azért, hogy leplezzék a valódi társadalmi folyamatokat. Ma divatja van a munkaadó-munkavállaló viszonylat párosításának: nem a kizsákmányoló, kiszippolyozó tőkés, hanem a „kapitalizmus” elnevezésű karitatív intézmény „tagja” mindenét feláldozza, hogy kenyérhez juttassa az éhhalál elől munkába menekülő nincstelenekeket...

Ha egy politikus vagy gazdasági szakember arról számol be, miszerint Magyarországra igyekszik a külföldi tőke, úgy tűnik nem a számára „ismeretlen” és „idegen” értéktöbblet kisajátítása céljából teszi, hanem mert munkát akar biztosítani a magyar kétkezűnek. Ilyenkor a meghatottságtól görcsbe húzódik a gyomor: milyen csodálatos teremtményei ők a gondviselésnek, hogy képesek megmozdulni a panelprolik érdekében. Arról – talán nem véletlenül – kevés szó esik, hogy a beruházó gyáros vagy líraiban kifejezve a kenyéradó gazda (áldott legyen a neve!) milyen busás hasznot húz szerezni milliárdos vállalkozásából. Ha én munkás lennék, nemcsak a sörvem kiújulásáig dolgoznék hön szeretett munkaadómnak, hanem a gyárkapuban – mielőtt utcai göncömet overallra cserélném fel – lábát csokolnáram uramnak, amiért volt olyan kegyes és megengedte, hogy ki-

zsákmányolhasson. És én ezt a nagy szívességét nemcsak verejtékemmel hálálom meg, hanem azzal is, hogy legalább négy-évenként valamely polgári párt-ra adom szavazatomat, mert csakis így biztosíthatom szeretett főnököm számára a rajtam való uralkodást, vérem kiszajtolásának feltételeit... Ez a „gazdaságon belüli kényszer” aztán lehetővé teszi neki az újabb „gyárgründölést”, miáltal további dolgozóknak teremthet „életteret”. Arra azonban vigyázni kell (vigyáz is!), hogy ne menjen el a foglalkoztatottság végső határáig, mert a proletár addig szolgálalkú, amíg egzisztenciális félelmek gyötrik. Megfogni, zsarolni, alázatra bírni csak addig lehet, amíg „sok az eszkimó és kevés a foka”.

A polgári kormányok minden priviligiumot megadnak a kapitalistáknak (milyen csúnya és elavult kifejezés!), ugyanakkor az adók család emelésével, a szociális keretek szüntelen

karcsúsításával teremti meg anyagi fedezetét a tőkésnek szembeni nagylelkűségnek. Ez utóbbi manőverek által a munkás nemcsak az általa megtermelt értéktöbblettel járul hozzá a tőkés létehez, de a rovására nyújtott kedvezmények terheit is neki kell elviselnie. A proletárt tehát kizsákmányolja a burzsoázia, de a kezében lévő állam is.

E kettős kirablás terhe egyszer talán ráébredt a morálisan megroggyant, identitásától megfosztott nincstelen (különösen, ha forradalmi eszme hatása alá kerül), hogy:

„... A mozgalom vár, munka és család, / míg megbukik a kizsákmányolás, / a sarló villan, lesújt a kalapács / s börtönről, gyárról le hull a lakat...”

(József Attila)

A nagy magyar proletárpoeéta költői sorait tudományos érvekkel egészítik ki Marx és Engels prózaiból következtetései: „A régi polgári társadalom s a vele járó osztályok és osztályellentétek helyébe olyan társulás lép, amelyben minden ember szabad fejlődése az összesség szabad fejlődésének feltétele.” (A Kommunista Párt Kiáltványa)

Nem utópia ez, tőkés uraim!
Hegedűs Sándor

A félkész Ferihegy 1956-ban

Az értelmiség lelkiismerete

Tizenhat év elteltével mintha bánkódnék a rendszerváltás idején nagyrészt igencsak aktív magyar értelmiség. Legalábbis néhány esemény erre utal, mint legutóbb a békásmenyi Zsigmond Király Főiskolán tartott összejövetele, tanácskozása. A „négy-öt magyar összehajol”-esemény – igaz, vagy másfélszáz – a következő nagy kérdésekre, feladatokra kereste a választ: „Hol van és hol lehetne a politika a mai Magyarországon? Tisztázó gondolatcserében a nemzeti önismeret elmélyítését szolgálja.”

Haza és politika

Ami azt illeti, az előadások mindezt nem tehetők anélkül, hogy a legégetőbb jelenkori kérdéseket, mind a hazai, mind a nemzetközi állapotokat, a maguk teljes valóságában érintették volna. S tették ezt minden „bűntudat” nélkül – mint akik korábban, annak idején nem látták volna a következményeket. Mintha soha nem tanultak volna marxizmust! Az elemzésekben előfordultak nyilvánvaló tévedések, viszont a végkövetkeztetés egyértelműen az volt: élethetetlen a globalizáció, a világ a teljes kiszolgáltatottság felé halad.

Elveszett remények

A hallgatóság a jobbat akaró értelmiség „színe-java”. Szinte valamennyien egyetemet, főiskolát végeztek, az előadók csapata pedig egyetemi tanár, sőt, akadémikus. Az arcom nagy többsége ismerős, dereshajú, pályája zenitjén álló nemzedék, amely diplomáját a szocializmustól kapta (talán ösztöndíjjal, tandíjmentességgel, kollégiumi ellátással), aztán szem-

befordult vele, egy „jobb világ” reményében – és most részben visszatalálni látszik.

Kezdve azon, hogy az utolsó évtized fordulóján a változástól sok mindent reméltek, s fokozatosan kellett rádöbenniük a valóságra. Különösen, hogy nyilvánvalóvá lett a másfél millió munkanélküli, s az üzemből száműzték a politikát, értsd: a pártot. Majd felülről vezényelték a magánosítást, ideológiaként az ország adósságállománya szolgál. Mígnem rádöbentek, hogy a piacgazdaság révén a tőke, nemegyszer az idegen tőke kezére játszották a termelőeszközöket, az országot a gyarmati sorba züllesztették. Vagyis megvalósult a teljes körű globalizáció, ami nem más, mint az egyének, a dolgozók legteljesebb kiszolgáltatása nem csupán a tulajdonosi létnek, hanem a nemzetiségüktől, népiunktól idegen tőkés érdekeknek!

Arról is szóltak az előadók, milyen hazug és álnok az a jelző, miszerint nincs rosszabb tulajdonos az államnál. A multij jobbik a modern rabszolgaság megteremtésével? A sorozatos válságjelenséggel? Az el-

bocsátásokkal a „kisember” saját bőrén legfeljebb a teljes kiszolgáltatottságot érzi, aki ebből szabadulni akar és – átkezdésül a másik „kasztba” – vállalkozásba kezd(ene). Írd és mondd: esetenként 24 szakhatóság engedélyről és EU-szabványoknak megfelelően kell gondoskodnia! Valamennyi pénzbe kerül és a korrupció melegágya...

Kína a példakép?

„Az állam nem tudja a polgárait megvédelmezni” – hangzik a megállapítás, ez nem más, mint a tőkés rend értő, világos kritikája. Talán mentségül (?) elhangzik az is, hogy a tőke menekül a zűrzavaros, rendetlen állapotok közül, tehát akad a termelés. A válságjelenségek periodikusan visszatérnek. Válaszként az hangzik el: az erős állam nem a szabadság ellensége, amely a pártküzdelemben ma felőrli...

S megszületik a nagy hivatkozás! Kínában az állam (a kommunista párt) irányításával, ellenőrzésével, befolyásolásával lesz hatékonyabb a tőkés termelési rend. Vagyis: a kínai példa a kivezető út?

Talán e megállapítások, a magyar értelmiség lelki furdalása, netán – kicsit kései – nosztalgia jelenik meg a békásmenyi következtetésekben?

Ma még nem tudni, egy dolgot bizonyos: a kijózanodás megkezdődött...

Mártonfy Mihály

AZ IGAZSÁG MINIMUMA

A minap egy érdekes írásra bukkantam az egyik napilapban. A cikk apropója a The Economist legutóbbi elemzése, amely szerint Magyarország a legsikeresebb a közép- és kelet-európai országok közül a szegénység felszámolásában. Az írás aztán a kormányfő sziszifuszi erőfeszítéseit méltatja a szegénység felszámolására, miközben az elszegényedés mértékéről és lehetséges veszélyeiről polemizál.

A szofisztikai mutatványt a cikk írója azzal fejele meg, hogy egyaránt elutasítja a The Economist értékelését és Gyurcsány állítását, amely szerint Párizsban éhségválság zajlik. Indokként pedig egy francia filozófus, Alain Finkielkraut állítását jelöli meg, aki oktatási-nevelési kérdésekre vezet vissza a hosszas expozíció lezárva per sze jön a slusszpoén: „A lét minimuma a kitörés esélye, a kitörés esélye pedig az oktatás.” Ez az egyébként is sajátos summázás csak a poén első része. Az igazi csattanó ezután következik, per sze a'la Gyurcsány... Csak azon a településen maradjon iskola, ahol fenn tudják tartani, illetve jó minőségű oktatást tudnak nyújtani. Ahol pedig ez nem megy, azt kell biztosítani, hogy a gyerek könnyedén jusson el oda, ahol fenn tudják tartani az iskolát, mert jó minőségű oktatást tudnak nyújtani... Tehát ez az igazi esélyteremtés. Legalábbis a cikkíró szerint. Eddig az írás rövid tartalma, amivel semmiképp nem érthetek egyet. Azzal együtt, hogy a The Economist állítását magam is erősen kétlem. Ez

utóbbin annál is inkább, mert az említett gazdasági folyóirat munkatársa feltehetőleg nem Magyarországon él. Ezt még valahogy tolerálom is. De a cikk írója?... „Töprengései” a létminimum meghatározását illetően épp azért hiteltelenek, mert a nyomor pillanatkepeinek megvilágításával tudatosan készíti elő a terepet a gyurcsányi geparádé interpretációjához. Miközben illene tudnia (valószínűleg tudja is), hogy a nyomornak még csak az enyhítését is nem az iskolabezárások és annak következményei jelenthetik. Az meg külön felháborító, hogy ezt „igazi esélyteremtés”-ként hirdeti meg. Magyarországon jelenleg mintegy hárommillióyan élnek a lét minimumán, illetve alatta. Ráadásul ez a szám egyre növekszik. Annak a nyomorgónak például, aki még decemberben sem naponta kapcsolja be a gáz-kályhát, már most is teljesen mindegy, hogy jövőre nem emelik az árát (egy ideig). A menhelyen és az aluljárókban a földön (el)fekvő hajléktalanoknak pedig végképp semmi köze nincs a cikkíró által propagált „a lét minimumának lehetővé tételét cél-

zó esélyhez”. Nemcsak azért, mert már kinőttek az iskoláskorból, hanem mert az utóbbiak elméletileg már nem is élhetnek. Hiszen ezek a fizikai lét minimuma alatt vegetálnak... Ami az ötlet oktatást érintő részét illeti, hát kérem: a Menedzsment Fórum honlapján az utóbbi napokban jelent meg egy elemzés, amely szerint a diplomák értéke egyre inkább devalválódik. A favorizált szakok a műszaki, a marketing és a jogi kar. Ezeken a pályákon ugyanis nagyobb eséllyel helyezkedhet el a friss diplomás (ma még). Valószínűleg a bölcsészek sem a pedagógusi pályát célozzák meg, hanem vagy külföldön próbálnak szerencsét, vagy ha szerencséjük van, bekerülhetnek egy multivállalkozás kezézetébe. Ezek ugyanis már képzettésként bruttó 200-250 ezer forintot tesznek a fizetési borítékba. Hol tudnak ezzel lépést tartani meg azok az önkormányzatok is, ahol (ma még) tudnak iskolát üzemeltetni? Az álláspontunkon pedig nem segít sem a The Economist pozitív értékelése, sem Gyurcsányi geparádéja babakötvényestől. Miként Orbánék „Pedagógus életpálya modell”-je is ostoba rémálom, hogy a cikkíró ötletét már ne is említsem... De ezt valamennyien jól tudjuk vagy tizenhat éve egyre inkább, mert ez a letagadhatatlan kőkemény igazság... Minimum...

Rác Gábor

A zászló márpedig áll!

Jó ideje annak, amikor KISZ-es koromban hallottam a Kádár Jánosnak tulajdonított mondatát: „... és Angyalföldön áll a zászló”.

Talán nem zavaró, ha kongresszusra készülve, túl a terhes napokon javasolom, nyugodtan végig kell gondolnunk, mi is vezetett 500 nap téltenséghöz. Mert vajon csak a pártellenzék kárhözhozott bennünket behúzott kézfékkal való kocsisásra vagy saját benuháza is hozzájárult a lassú haladáshoz.

A pártellenzék távozása végre alkalmas ad a nyugodtabb számvetésre. Vallom, hogy ez a számvetést nem spórolhatjuk meg. Együtt éltük meg ezt az időszakot, együtt kell a pontot is kitenünk.

A Központi Bizottság kongresszusi politikai határozattervezetének első pontja a marxista többség szerepét erősíti, melyet a kongresszuson is támogatni lehet. Az eddigi küzdelem biztató volt, de nem mindenben eredményes. A kérdés nem kerülhető meg: vajon egy jól szervezett, politikai harcra felvértezett marxista pártban a tagságnak el kell néznie 500 napig, hogy a Központi Bizottságban egy frakciós jelenség megfékezhetetlen?

A ruhák megszállása se-

hová nem vezetne, de elgondolkodtató, Budapesten képesek leszünk-e a tanulságokból elemezni, mit tettünk és különösen mit nem tettünk meg annak érdekében, hogy az oly sokszor emlegetett, korszerű, lenini gyakorlatnak érvényt szerezzünk. Mert ha Budapesten csak annyit teszünk, hogy akadálytalanul tudomásul vesszük, hogy a pártellenzék szellemi központja hónapokon keresztül akadálytalanul szervezkedett, ideológiát kreálhatott, életidegen társadalomképpel riogathatta várható szavazóinkat, akkor bizony a felelősségünk a párt előtt nem tagadható. Ez a helyzet azt a kérdést veti fel, tudunk-e és merünk-e vitakozni, tudjuk-e és merjük-e a marxista többséget csatába hívni, vagy csak a jelenlegi télvíz idej jó meleg szobából nézegetjük egymást és amúgy csendesen sopánkodunk pártunk jelenlegi helyzetén.

Napjaink valós kérdése az, tudunk-e illetve merünk-e valós társadalmi problémáival foglalkozni, vagy mondva csinált rémképeket tálalunk osztálybázisunk asztalára. Mint ahogy az is nagy kérdés, tudjuk-e rendezni sorainkat vagy a központtól várjuk a gondok megoldását.

Én úgy gondolom, nincs hová hátrálnunk. Tisztelőinket, a bennünket bizalmunkkal megtisztelőket nem csapathatjuk be! Sokunk vállalta kommunista programmal, marxista szellemséggel kell a mindennapi munkánk formálni. A párt 21. Kongresszusának előkészülete az sugallja: a zászló pedig áll! Ez a zászló lobogni pedig akkor fog, ha helyreállítjuk a pártfegyelmet, ha a demokratikus centralizmus pártunk életében ismét természetes módon lesz jelen. Minden alapszervezetben tudni kell: nincs több elfecsérelhető időnk. Politikai létünket akarták ellehetetleníteni. Ezt ki-védjük, de még nem győztünk. Győzni akkor fogunk, ha a cselekvési egység erősödésével térünk haza a kongresszusról, ha lesz 176 egyéni képviselőjelöltünk, ha minden megyében lesz vonzó listánk, ha tudjuk folytatni az utcai kampányt, ha kivívjuk a társadalom megbecsülését.

Biztos vagyok benne, hogy a Magyar Kommunista Munkáspárt 21. Kongresszusa a kuplungon keresztül a motorra – a tagság egészére – átvissza az erőt, ezerral hajtunk majd a napi feladatok eredményes teljesítése felé. Hisz mindannyian tudjuk: a zászló áll!

Hajdú József, a KB tagja

Mikulás járt az Ilka utcában

Borongós hétvége az utcákon, napsütés a Munkáspárt Ilka utcai helyiségeiben. A Stúdió Generale oktatási szervezet és a Munkáspárt Nőtagozata meghívására érkeznek a diákok szüleikkel, a nagycsaládok minimum három gyermekkel, s unokákkal jönnek a szervezők is. Gyermekzsivaj, vágás, ragasztás, festés, alkotás minden szobában. Készülnek a díszek a fenyőfára, az ünnepi asztalra. A fiatal anyukák és apukák lelkesen tanulták a hajtogatás, dí-

szítés fortélyait, hiszen otthon már nincs szakmai segítség. Vera néni varázslataival képek, díszek, figurák kerültek ki a gyermekek kezei alól egy kis ragasztó, festék, papír, dió és hurkapálca felhasználásával. Laci bácsi „műhelyében” tulipánok, szegfűk készültek a kis mesterkezek által. Zsuzsi néni útmutatásával a mézeskalács figurák is megkapták cukormáz és mazsola díszüket. Jöhet a Mikulás! A terített asztaloknál nagy az izgalom. Közös ének-

lés és az ötéves Patrik verselése köszöntötte a Télapót, aki 48 gyermeknek adta át ajándékát, s a négy unokát egyedül felnevelő nagymamát is köszöntötte. A gyermekek még tombola ajándékoknak is örülhettek, s a felnőttek is sok nyereséget vehettek át tombolájukért. A hat-hetes kisbabától a 17 éves ifjúig itt minden gyermek boldog volt, s a szülők és nagyszülők szíve is megtelt melegséggel.

Baráth Istvánné
Budapest

Egyforma mércével

Sajnos nem minden rongálás ellen lépnek fel kellő erővel – és ez szerintem nem véletlen. A vandálok értelmetlenül dühükben gyakran választanak olyan célpontokat, amelyekről sok szó esik, és amelyekhez a politikusok is érezhetően különféleképpen viszonyulnak – ahogy az érdekük éppen kívánja. Közelmúltbeli példa, hogy településünkön, Szigethalmon a temetőben megcsönkítették a második világháborúban elesett szovjet katonák síremlékét övező tujafákat – éppen a halottak napja előtt. És bár erről a helyi lap beszámolt, érdekes módon az önkormányzat illetékesei egy hónap múltán sem tudtak még a történetről. Egyébként a katonasírokkal kapcsolatban a két érintett ország között életben lévő államközi egyezmény ellenére az emlékhely környékét a Munkáspárt ápolja, tartja karban. Bár a vandálok keze másodszor is elért (például az orvosi rendelőnél lévő kisso-rompót is tönkretették), a károkat mindenhol szinte azonnal kijavították, a kegyeleti hely viszont azóta is megtépzava árválkodik.

A. G., Szigethalom

Új hagyományt teremtett a Munkáspárt VII. kerületi szervezete: télapóünnepséget rendeztek lakókörnyezetük fiataljainak, akik szüleikkel a pártiroda bejáratánál és a környéken kifüggesztett meghívókból értesülhettek a december 6-ai programról. A pártszervezet helyi elnöke, Nagy Zoltánné volt – a kicsik megnevezése szerint – a „télanyó”, aki a vidám műsor közepette ellátta minden földi jóval a betérő gyereksereget. A tizenöt gyerek és hozzátartozók örömteli pillanatait sokat tett Tóth Erzsébet, aki más kerületek hasonló programjaihoz is segített többek között az önkormányzat forrásaival is a háttér megerősítésében.

Nyugodt megélhetés és biztonság volt

BESZÉLGETÉS BÁCS-KISKUN MEGYE TELEPÜLÉSEIN ÉLŐ EMBEREKKEL

Jó érzés felidézni azokat a régi időket, amikor mindenkinek volt munkahelye, s ezáltal megélhetési lehetősége, a családoknak otthona. Azokat az embereket tartották becsületeseknek, akik nem kérték ki a munkakönyvüket, hanem hosszú ideig egy helyen dolgoztak. A cégeknél törzsgárda jutalmakat adtak azoknak, akik öt, tíz, tizenöt vagy ennél is több ideig maradtak. A munkaadók borítékokkal is ki-fejezték elismerésüket a hűségért.

Manapság nehéz hűségessé lenni, mert a tulajdonosok egyik napról a másikra utcára teszik a dolgozókat, akik közül sokan szívesen emlékeznek arra, amikor munkájukat megbecsülték és elismerték szorgalmukat. Arra voltunk kíváncsiak, hogy Bács-Kiskun megye településein élő emberek hány munkahelyen dolgoztak, s melyik cégnél érezték legjobban magukat és miért.

Kecskemét központjában az egyik családi ház kapuját nyitotta egy férfi, akit megszólítottam, s bemutatkozás után behívott otthonába Kiss István 54 éves buszvezető.

– Mióta és hányan laknak itt?

– Tíz évvel ezelőtt vettük a négyszobás házat, mert elegünk volt a lakótelepi panelből. Három lakjuk: a feleségem, a belső építészettel tanuló lányom és én. A fiunk Olaszországban épületburkoló, de gyakran hazajön, tehát négyen vagyunk.

– Hány munkahelye volt?

Nyolc évig a Kunság Volán-nál buszt vezettem, aztán egy szerelvénygyártással foglalkozó állami vállalatához mentem anyagbeszerzőnek. A cég sajnos megszűnt, nagyon sajnáltam, hogy a százötz kollégámmal együtt nekem is el kellett onnan jönnöm, mert nagyon jól éreztem magam az évente 120 millió forint termelési értéket előállító munkahelyen. Kötetlen munkaidőm volt, a főnökeim megmondták, hogy milyen vilámosági anyagokat, tehát vezetéseket, kapcsolószekrényeket szerezzek be, s mikor szállítam. Az 1980-as években havonta 50-60 ezer forintot fizetést kaptam. Aztán a vállalat sajnos megszűnt.

– Hová ment dolgozni?

– Vissza a Volánhoz, ahol a helyi járatoknál dolgozom. Erre kényszerültem, mert szerszámkészítő vagyok, de a szakmámban nem tudtam elhelyezkedni. Így a kapitalista társadalom minden kizsákmányoló eszközét, módszerét alkalmazó Volán robotosa vagyok. A szocializmusban volt nekünk, buszvezetőknek tartózkodási helyünk, melegedőnk, étkezőnk s a rendszerváltás után ezeket megszüntették. Kézmosási lehetőség nincs, és kénytelen vagyok a buszban enni, pedig ki van írva, hogy étkezni tilos. Vécé sincs, így miután az utasokat kiviszem a Műkertbe, a park egy fájához állok. És mindössze 90 ezret keresek. (Megkérdeztem Oroszi Zoltánnét, a kecskeméti Kunság Volán Rt. emberi erőforrás igazgatóját, hogy ezzel kapcsolatban mi a véleménye.)

– Év közben az Aranyhomok Szálló mögötti Széchenyi téren forgalomát szervezés miatt a várakozók megszűnt, így a helyi járatoknál dolgozom. Erre kényszerültem, mert szerszámkészítő vagyok, de a szakmámban nem tudtam elhelyezkedni. Így a kapitalista társadalom minden kizsákmányoló eszközét, módszerét alkalmazó Volán robotosa vagyok. A szocializmusban volt nekünk, buszvezetőknek tartózkodási helyünk, melegedőnk, étkezőnk s a rendszerváltás után ezeket megszüntették. Kézmosási lehetőség nincs, és kénytelen vagyok a buszban enni, pedig ki van írva, hogy étkezni tilos. Vécé sincs, így miután az utasokat kiviszem a Műkertbe, a park egy fájához állok. És mindössze 90 ezret keresek. (Megkérdeztem Oroszi Zoltánnét, a kecskeméti Kunság Volán Rt. emberi erőforrás igazgatóját, hogy ezzel kapcsolatban mi a véleménye.)

– Végleg ezt a falut tartja otthonának?

– Szeretek itt lenni. A barátom adta ezt a házat, ahol lakom. Körülnézek, beszélgetek emberekkel, aztán decemberben visszamegyek a montreali családi házamba. Kanadában havonta

1500 dollár nyugdíjat kapok, nem rossz pénz, egy kiló kenyér egy dollár ötven cent. Úgyhogy jól ki tudok jönni.

– Miket tapasztalt hazalátogatásakor?

– Változóak az érzéseim. Egyrészt nagyon örülök annak, hogy az orvosi ellátás ingyenes, a fogaimat díjmentesen rendezte hozzám. Ezt sikerült az itt élő embereknek elérni, gondolom, nem kis harc árán. A lakiteleki barátom gépeket javító cégnél dolgozik. Keveset keres, nehezen tud megélni, azt mondja, hogy a maszek főnöke kirabolja a dolgozókat. Korábban a Szikrai Állami Gazdaságban dolgoztam, s növénytermesztőként annyit kerestem, amiből két házat is tudott venni. A gazdaság megszűnt, mint a környékbeli térszerek is, amelyeket most társaságok működtetnek néhány emberrel. Esténként beszélgetek a szomszédaimmal és sirlalmas, amiket hallok tőlük, mert éppen csak meg tudnak élni. Úgyhogy vendégeként hazajönni nem rossz, de itt élni szenvedés.

– Hová utazik?

– Dolgozni megyek a kecskeméti térszatyárgyára. Szalagon vagyok betanított munkás, iparkodni kell mindannyiunknak, mert félünk.

– Mitől?

– Ok nélkül is elküldhetnek. A mostani helyzet kiszámíthatatlan. Annak idején volt biztonság. Lánykoromban a Kecskeméti Konzervgyárban kezdtem, s a bejáró melletti táblán olvasni lehetett, hogy vesznek fel munkásokat. Valaki jelentkezett a portán, felküldték a munkáigyre, ahol megmondták, hogy másnap hat óra előtt kinél jelentkezzen, aztán három műszakban dolgozhatott. A hatvanas évek elején havi kétezertöttszáz forintot kerestem, az akkor nagy pénz volt.

– Melyik munkahelyén érezte magát legjobban?

A kecskeméti Irodagép-technikai Vállalatnál fiókokat kellett készítenem, nem volt rossz munkahely, de a kecskeméti Műszermechanikai Műveknél találtam igazi helyemre. Biztonságban éreztem magamat, mert a főnököm gyakran elmondta, hogy két okból nem adja ki a munkakönyvem.

Egyézt azért, mert jól dolgozom, megbízható vagyok, másrészt ha nem így lenne, akkor is megmondolná, ugyanis a munkanélkülieket büntetik. Megszűnt a cég, s most rettegünk, nehogy az utcára tegyenek bennünket.

Tarnai László

– Hová ment dolgozni?

– Vissza a Volánhoz, ahol a helyi járatoknál dolgozom. Erre kényszerültem, mert szerszámkészítő vagyok, de a szakmámban nem tudtam elhelyezkedni. Így a kapitalista társadalom minden kizsákmányoló eszközét, módszerét alkalmazó Volán robotosa vagyok. A szocializmusban volt nekünk, buszvezetőknek tartózkodási helyünk, melegedőnk, étkezőnk s a rendszerváltás után ezeket megszüntették. Kézmosási lehetőség nincs, és kénytelen vagyok a buszban enni, pedig ki van írva, hogy étkezni tilos. Vécé sincs, így miután az utasokat kiviszem a Műkertbe, a park egy fájához állok. És mindössze 90 ezret keresek. (Megkérdeztem Oroszi Zoltánnét, a kecskeméti Kunság Volán Rt. emberi erőforrás igazgatóját, hogy ezzel kapcsolatban mi a véleménye.)

– Év közben az Aranyhomok Szálló mögötti Széchenyi téren forgalomát szervezés miatt a várakozók megszűnt, így a helyi járatoknál dolgozom. Erre kényszerültem, mert szerszámkészítő vagyok, de a szakmámban nem tudtam elhelyezkedni. Így a kapitalista társadalom minden kizsákmányoló eszközét, módszerét alkalmazó Volán robotosa vagyok. A szocializmusban volt nekünk, buszvezetőknek tartózkodási helyünk, melegedőnk, étkezőnk s a rendszerváltás után ezeket megszüntették. Kézmosási lehetőség nincs, és kénytelen vagyok a buszban enni, pedig ki van írva, hogy étkezni tilos. Vécé sincs, így miután az utasokat kiviszem a Műkertbe, a park egy fájához állok. És mindössze 90 ezret keresek. (Megkérdeztem Oroszi Zoltánnét, a kecskeméti Kunság Volán Rt. emberi erőforrás igazgatóját, hogy ezzel kapcsolatban mi a véleménye.)

– Végleg ezt a falut tartja otthonának?

– Szeretek itt lenni. A barátom adta ezt a házat, ahol lakom. Körülnézek, beszélgetek emberekkel, aztán decemberben visszamegyek a montreali családi házamba. Kanadában havonta

Nemere igazsága a miénk is?

Néhány hete az egyik pályaudvaron sikerült megvásárolnom Nemere István: Castro – egy diktátor a XXI. században című „remekművét”.

Nagy érdeklődéssel kezdtem az olvasásának, kíváncsi voltam, hogy kamaszkorom kedvenc sci-fi írója hogy vélekedik Castorról, Kubáról, a kubai népről. Nos pár oldal után kiderül, melyik oldalon áll Nemere. Ennyi csúsztatás, rágalom, rosszindulat ritka egy könyvben!

Sajnálni kell a szegény USA-t, amiért egy szabadságra, önállóságra törekvő nép több akar lenni, mint az USA bordély, sőt, felháborító módon, a diverzánsokkal, szabotőrökkel is fel meri venni a harcot. Gyerekes, rágalmazástól hemzsegő könyvet sikerült vennem, de még a 300 forint is sok volt érte, csak egyre jó lecke: legalább tudom, kitől nem kell többé könyvet vennem. Maradt volna a fantasztikus irodalomnál,

mindenkinek jobb lett volna. Érdekelne, melyik kiadó tud bizonyos „segítség” nélkül 225 oldalas könyvet kiadni, terjesztéssel 300 forintért. Ezek után miért csodálkoznék, hogy kedvenc valóságterületemen, a fehértvári bolhapiacra 7000 Ft-ért megkaphatnám Adolf Hitler: Harcom című könyvét, ha erre lenne guszpusom?

Kovács Miklós
Székesfehérvár

Önmagunk és a nagyvilág tükörképe: a könyv

A könyvek földrajzilag is meghatározható távoli, egzotikus országokba, ám olyan, valóságos lélektani vonásokkal meg nem határozható, érzékfeletti szellemi világokba is elvezethetnek, amelyekben sohasem „járhattunk” munkás hétköznapjainkban. Kezdeként ne lépünk túl a kézzelfogható valóságos világon, még akkor sem, ha az csak másnak realitás, mi sem tegnap, sem holnap nem juthatunk el e szenciósan érdekes, szinte felfoghatatlanul varázslatos messzi vidékre.

● Aldo Pavan olyan világba vezet el bennünket a *Gangesz. A szent folyó mentén* című könyvével, amelyet akkor sem járhatnánk végig, ha lenne elég pénzünk az odaútasra, s időnkéből is jutna annyi hét, hónap, akár év e barangolásra, hogy eljuthatnánk a forrástól az óceánig. Felmehetnénk-e vajon a Gangótri-gleccserekig, a kezdet kezdetéig?

Egy igazi záródok itt fürdik meg a Himalájából lezúduló vízben, és itt fohászodik Gangá istennőhöz. Ez az út csak gyalog járható a forrástól a deltáig. A 2700 kilométer a hegyektől az óceánig évekig is eltartana.

A Gangesz partján élő hinduk a vízzen útjára eresztettek aprócska kosárkákban pár szem gabonát s egy égő mécesest rituális esti fohászuk során. A szertartás azt jelképezi, hogy a lemondással elnyerhető derűt valamit odaadnak önmagukból, engedik, hogy vágyaik és kívánságaik messze sodródjanak a folyó örökké születő hullámain.

E könyv asszonyai és férfiai öltözékét nézegetve csodálkozunk, hogy mennyire szeretik az erős színeket: piros blúz sárga szoknyával, két szoknya bordó blúzzal; nagybajuszú, hosszú szakállú tekintélyes öregurak égő piros köpenyben, narancssárga ingben és turbánnal. A különösen kedvelt narancssárga és vörös gyakran párosul püspökklilával, kézzel, de élénk zölddel és sárgával kombinálva sem ritka. A férfiak turbánja is lehet meggyipiros, sárga, zöld, de a tiszta fehér se ritka. A fiatal nők szírija tündököl a legszébb élénk színekben – ne csodálkozzunk, ha távolra sodródott leszármazottaik, a magyar roma lányok és asszonyok szeretik az élénk színeket.

(Aldo Pavan: *Gangesz. A szent folyó mentén. Fordította Résch Éva. National Geographic Budapest, 2005. 336 oldal.*)

● Kolnai Aurél neve talán már nem cseng teljesen ismeretlenül a magyar szellemi életben. Morálfilozófiai és politikai filozófiai munkái alapján ma már a 20. század egyik legeredetibb gondolkodójának ismerik el Nyugaton is. Élete kész regény: fiatalon a Galilei-kör tagja, 1920-ban emigrálni kényszerül Bécsbe, ott tanul filozófiát, a husserli fenomenológiát sikeresen ötvözi az angolszász analitikus szemlélettel. Néhány évig a pszicho-

analitikus iskolának is tagja, de a húszas évek közepén már bírálója. A náci ideológiáról írt műve Nyugaton is nevet szerez neki. 1937-től Párizsban él, a német támadáskor internálják. Kalandos úton eljut Amerikába. Később Kanadában, a québeci Laval Egyetemen kap állást. Érdeklődik a spanyol politikai változások iránt, de végül Londonban telepszik le, és az angol filozófiai közélet kissé különc, de sokra becsült tagja. 1973-ban hunyt el. Angol nyelven készült emlékirata csak az ötvenes évek közepéig kíséri el az olvasót és csak 1999-ben jelent meg először.

Eredeti véleményei, kitekintése, műveltsége, s nem utolsósorban stílusa egyszerre teszik elgondolkodtató, izgalmas és szórakoztató olvasmányává.

(Kolnai Aurél: *Politikai emlékiratok. Fordította: Balázs Zoltán. Európa Könyvkiadó, Budapest, 2005. 572 oldal, 3800 Ft.*)

● Karen Armstrong könyve az *Az iszlám, az Áttekintések* sorozat legújabb könyve, e témakörben már a sokadik, és bár voltak ennél bővebb gazdagon illusztrált albumok is az iszlám valóságos gazdag virágzásáról, mások az iszlám válságáról tártak elének meggyőző ismereteket. Karen Armstrong, az ismert történész – aki Mohamed próféta életét is megírta már – ebben a viszonylag rövid (320 oldalas) könyvben mindenképpen arra törekszik, hogy jobban megértsük az iszlám lényegét és történetét. A lényegre törő előszó után 35 oldalas Kronológia vezet 610-től 1998-ig. Végigvezeti az olvasót Mohamed futásától és az első madraszák alapításától a XIV–XV. századi virágkorán át, amikor három nagy muszlim birodalom uralta a világ jelentős részét, egészen a mai korig, a fundamentalizmus és az öngyilkos merénylők koráig. Megismerhetjük az iszlám lényegét, legfontosabb tételeit, hitvilágát. Megtudjuk, mikor és miért vált el a síta és a szunnita irányzat, és hogy a Korán valóban a hitetlenek kiirtására ad-e parancsot. Az alapos és meggyőző áttekintést tizenhét oldalas Az iszlám történetének főbb alakjai, tömör ismertetés, majd a nyolc oldalas Fogalmak és a Jegyzetek zárják.

(Karen Armstrong: *Az iszlám. Fordította Péri Benedek. Európa Könyvkiadó, Budapest, 2005. 322 oldal, 2600 Ft.*)

Sokat jelentene nekik a segítség

A hosszú és enyhe ősz után beköszöntött hóval, hideggel a tél. Hallani, hogy az országban itt-ott a szabadban kihűlt emberekre találtak, Tiszaalpáron saját otthonában egy idős férfi fagyott meg. Hátborzongató nézni azokat, akik a korai sötétedéskor a parkok padjaira vackolnak vagy az épületek bejáraitól ágyaznak maguknak, s szakadt télikabátjukban vastag kartonpapírokra húzódnak.

A szegedi Mars téren láttam hasonló szomorú esetet, s megkérdeztem a férfitől, hogy napközben mióta fészkelte magát a kapualjba.

– Amióta az önkormányzat kitiltott bennünket, szegény eseteket a Széchenyi térről. A posta bejáratánál jobb volt, mert sokan jöttek-mentek, s a sapkámba dobálták az ötösöket, tízeseket, úgyhogy estére összejött hatvan, nyolcvan forint is. Tudtam venni negyed kiló kenyert, két-három szelet parizert. Kiebrudaltak minket onnan.

– Mióta nincs lakása, munkahelye?
– Volt egy garzonom, de a rezsit nem tudtam fizetni, ezért eladtam. A pénzt kölcsönkérte a testvérem, de nem tudta megadni, mert meghalt. Albérleltem egy ideig, de kirúgtak, mert erre sem futotta. Egy cégnél udvaros voltam, de tizenkét évvel ezelőtt megszűnt. A főnök feketén alkalmazott, nem jelentett be, így nyugdíjat nem kaptam.

– Miért nem húzódik meg a hajléktalanok valamelyik átmeneti otthonában?

– Több helyen voltam, de sehol sincs üres hely. Ingyenkonyhára járok, minden nap adnak ebédre levest meg főzeléket.

– Mivel tölti napjait?
– Napközben itt heverészek, bóbiskolok, aztán estefelé bemegek abba a kocsmába, amelyik éjjel után zár be.

Viszem az üres üvegeket, poharakat a pultra, jó, hogy megtérnek, mert ott meleg van. Éjszaka egy óra után lehúzzák a rolót, nyakamba veszem a város, hajnalban valahol mindig kinyitnak, ahol meghúzódok.

* * *

Szeged peremkerületén bekopogtam egy régi, kívülről omladozó házba. Idős férfi nyitott ajtót, s bemutatkozás után a 82 éves Thürzó István beengedett a szobájába, ami egyben a konyha is. Leültetett a rozszant asztal melletti faszékre.

– Mit melegít a sparhelten?
– Krumplilevest főzök, ilyenkor jó, ha meleg étel van az ember gyomrában.
– Hányan laknak itt?
– Én egyedül, mert a feleségem tizenégy évvel ezelőtt meghalt, öt éve temettem a fiamat. El vagyok itt szegényesen. Rak-táros voltam a konzervgyárban, onnan mentem nyugdíjba, most 38 ezer forintot kapok. Nagyon be kell osztani. Tüzelőre nem telik, onnan az erdőből jóra való fiúk hozzák a fát, gallyakat.

– Hogyan telnek a napjai?

A SZINGLI ÉLETMÓD FELÉ

Magyarországon a nyolcvanas évek óta drasztikusan csökken a házasságkötések száma és egyre gyakoribbak a válások, aminek oka gyakran a fiatalokkal szemben támasztott irreális követelményrendszer, illetve nem ritkán az egzisztenciális gondok.

Egy napjainkban közzétett felmérés szerint az utóbbi két évtizedben pusztán a házasságkötések aránya kétötödével esett vissza: míg 1980-ban 80 ezer, addig 1995-ben csupán 52 ezer esküvőt tartottak, az ezredfordulóra ez az arány pedig tovább romlott, a húsz évvel korábbiak majdnem felére. Ráadásul ma már szinte minden második házasság csakhamar válással végződik, a tizen- és huszoneves fiatalok legalább 30 százaléka pedig magányosnak vallja magát. A felvázolt negatív tendenciák egyik oka az, hogy különösen a rendszerváltást követő néhány esztendő óta nálunk is radikálisan megváltozott az emberek életmódja és ritmusa. A létbizonytalanság és a perspektívátlan világában mára már szinte természetessé vált a fásasztó, megfeszített munkatempó és az ezzel járó zaklatott, stresszes életmód, amely számtalan párkapcsolatot képes tönkretenni. A kilencvenes évek óta felcseperedt fiatalok esélyeit a siker- és karrierorientált követelményrendszer, a többlábon állás irratlan szabályai csak tovább rontják. A mai Magyarország negatív országimázsához ma már éppúgy

hozzátartozik a több nyelven folyékonyan beszélő, báránnyadik diplomájával az utcán ténfergő fiatal, mint mondjuk a hajléktalanszállók lakói. A pusztá megélhetésért folytatott állandó hajszá miatt pedig érthető módon csak kevés fiatal vág bele a társkeresésbe vagy a családalapításba. A legnagyobb probléma azonban az, hogy egyedülállók kultúrája napjainkban virágkorát éli, és félő, hogy a közeljövőben megszokott életformává növi ki magát.

Különösen az ezredforduló óta a tizen- és huszonevesek körében hódít az úgynevezett szingli életmód, amely az angol single = egyedüli szóból ered és a fiatalok tudatosan vállalt vagy kényszerűségből elfogadott életvitelét jelöli. A magányos fiúk és lányok hatvan százalékát alkotó egyik csoportba azok tartoznak, akik kénytelenek egyedül élni, mert rajtuk kívül álló okokból képtelenek a nagybetűs élet diktálta normáknak megfelelni. Jórésztük számos fájdalmas csalódáson ment keresztül, így sem emiatt nem tudják a ki tudja, hányadik kapcsolatot felvállalni, sem pedig azért, mert szegényes életvitelük és kenyérkereseti lehetőségeik miatt inkább nem kí-

– A harmadik házban lakó szomszédasszony nagyon rendes, sokat segít. Reggel megy a boltba, bekopog hozzám, s megkérdezi, hogy mit hozzon. Mondom neki, hogy kenyeret, tejet, krumplit, répát, s egy kis szelet olcsó szalonnát és lecsókolbászt. A markába nyomom a pénzt, s hozzá. Eszem néhány falatot reggelire, közben a fazékban melegítek vizet, megborotváltok, a lavórban megmosodom, aztán fölkrakom főni az ebédet. Holnap paprikáskrumplit csinállok, három-négy napig elég lesz. Megebédlek, hallgatom a rádiót, aztán lefekszem. Délután öt óra, mikor fölbredek. Vacsorára szalonnát szoktam enni kenyérral. Hét óra körül újra visszafekszem. Jól magamra húzom a paplant, mert a sparhel már hideg, de a szobában elviselhető az idő.

A szegedi önkormányzathoz tartozó Humán Szolgáltató Központ által működtetett intézményekben több szociális munkás dolgozik. Feladatukat becsületen ellátják, de olyan nagyok az igények, hogy sem erővel, sem idővel nem győzik a rászorultakkal való napi kapcsolattartást. Ezért célszerű lenne, ha ünnepek előtt év végén, novemberben, decemberben az önkormányzat a központnak adna plusz pénzt, amiből erre a két hónapra alkalmazni tudnának szociális munkásokat. Tiszteletdíjért ránézzenek a kapualjakban, parkok padjain tengődő hajléktalanokra vagy az otthonukból kimenő szociális képtelen idősekre, s kitöltözzék számukra kérvényt, hogy kapjanak egyszeri szociális segítséget, mert az a tíz-tizenöt ezer forint is sokat jelentene nekik.

Tarnai

Hirdessen

**A Szabadság
hetilapban!**

Többszöri megjelentetésnél
kedvezményt adunk.

Várjuk megrendeléseiket!

Részletes információ: Huszár Zsófia

Telefon: 313-5420

OLVASSA,
TERJESSZE,
TÁMOGASSA!

A Szabadság
Alapítvány
számlaszáma:

OTP 11705008-
20441997

Lapunkat rendszeresen szemlézi Magyarország legnagyobb médiafigyelője az

»OBSERVER«

BUDAPEST MÉDIAFIGYELŐ KFT.

1084 Budapest, Auróra u. 11.
Tel.: 303-4738, Fax: 303-4744
E-mail: marketing@observer.hu
http://www.observer.hu

B. D. A.

A PÁRTÉLET HÍREI

Alakuló párttaggyűlés Sellyén

A Magyar Kommunista Munkáspárt Selye városának tagjai alakulóülést tartottak december 7-én. A rendezvényre a helyi Városházán került sor.

Az esemény meghatározóan kedves epizódja volt, hogy *Förster Gyula*, a település polgármestere – átmeneti helyiséghiany következtében – saját irodájába invitálta az egybegyűlteket, s felajánlotta nekik, hogy alakulóülésüket ott tartásuk meg. Az egyedülálló gesztus meglepte a párttagokat, amire a város első embere így reagált: „Láttatok, mi van a polgármesteri hivatal épületének homlokzatára kiírva? Városháza. Ez az én szótáramban azt jelenti, ha a település bármely lakójának helyiségre van itt szüksége valamilyen rendezvény céljából, világnézetre, párhovatarozásra tekintet nélkül igénybe veheti. Ez rátkok is vonatkozik.”

Azért hozom ezt szóba, mert ilyen emberi megnyilatkozást

sehol nem tapasztaltam még kommunisták iránt az utóbbi másfél évtizedben.

A taggyűlésen *Földesi Kálmán* tájékoztatta a megjelenteket. Hangsúlyozta, hogy a pártton belül kialakult tarthatatlan helyzet megköveteli a tisztázást. Jelesül, hogy megtudjuk, kik tartoznak a kommunisták és kik a renegátok közé. Ezt a jelenlévők jóvoltából sikerült megismernünk.

A taggyűlés *Horváth Csabát* titkárnak, *Földesi Kálmánt* helyettesének választotta meg. Az új titkár segítséget és hathatós együttműködést kért a kommunista alapszervezet tagjaitól.

Tagfelvétellel is sort kerítettek. *Horváth Józsefet*, aki előzőleg 1951-től az MDP-nek,

majd az MSZMP tagja volt, a taggyűlés felvette tagjai sorába. Az új tag elmondta, hogy számos sérelme mellett azt fájlatja legjobban, hogy az 1956-os helytállásért kapott Munkás-Paraszt Hatalomért Emlékéremet rendszerváltáskor elvették tőle a szocializmus gyűlöli. Ennek ellenére az idő múlásával egyre büszkébb mindarra, amit annak idején tett a szocializmus védelmében. Nem is cselekedhetett volna másként – állította – hiszen baloldalisága családi eredetű. Apja, anyja és testvérei is 45-ös párttagok voltak.

Gelb Zoltán megbízott megyei pártelnök részletesen beszámolt a pártellenzék kártételéről. Megnyugtatta a jelenlévőket, hogy a párt korábbi tagságának döntő többsége egyetértett a névváltoztatással, s a Magyar Kommunista Munkáspárt név mellett tette le voksát. **S. B.**

Baráti találkozó Pest megyében

Szombaton a Pest megyei elnökségben baráti hangulatú összejövetelen idézték fel a végéhez közeledő év fontosabb történéseit. Mendel Lajos elnök értékelte az idei esztendő munkáját és a választási előkészületeket, nem hallgatva el az eredmények mellett a nehézségeket sem.

A soron következő feladatokra is buzdítva, Mendel Lajos elismerését fejezte ki azoknak, akik megtartva tagságukat a Magyar Kommunista Munkáspártban is az átlagosnál többet tettek a párt politikájának népszerúsítéséért. Aranycsillag jelvényel tüntette ki *Mekes József* örkényi alapszervezeti titkár és *Kohl Antal* nagykovácsi területi elnököt. *Ásin Gábor*, szigetalmi területi elnök és alapszervezeti titkár Moldova

szertünetéért. Aranycsillag jelvényel tüntette ki *Mekes József* örkényi alapszervezeti titkár és *Kohl Antal* nagykovácsi területi elnököt. *Ásin Gábor*, szigetalmi területi elnök és alapszervezeti titkár Moldova

György A napló című könyvét kapta ajándékba. *Tomán Gyuláné*, a váci nőtagozat vezetője, *Hasznosiné Hajnal Margit* gazdasági és *Török Sándorné* személyzeti felelős lelkiismeretes munkáját egy-egy virágcsokorral köszönte meg a pest megyei elnök.

A találkozóra eljött *Vajda János*, a Munkáspárt alelnöke is, aki hosszan elbeszélgetett a jelenlévőkkel. **I. Sz.**

Hogyan tovább Orosházán?

Az Orosházi Területi Elnökség, az alapszervezetek megismerték a KB és a elnökség határozatait és a kialakult helyzetből adódó feladatait. (Névváltozás, bírósági döntés, új kongresszus, választás készülés stb.) Párttagságunk tudomásul vette az értékeléseket és a feladatokat.

Örömmel fogadtuk a párt névének megváltoztatását. Így tudni fogják, hogy mi vagyunk egyedül kommunista párt hazánkban.

Várjuk, hogy pártunk egysége helyreálljon, mindenki tartsa tiszteletben a szervezeti szabályzatot, és annak szellemében dolgozzon. A párt vezetése is vonja le a szükséges következtetést!

Ami a jövőnkkel illeti, minden erőnkkel a választás előkészítésére és végrehajtására összpontosítjuk. Időben megtaláltuk a képviselőjelöltünket, aki aláírásával el is kötelezte magát. Megtettük javaslatainkat a megyei és az országos listára is. (Megyein 2-3. hely, országosra a 25. helyen legyen orosházi jelölt.)

Megismertük a megyei és az országos szervek döntéseit, és megállapítható, hogy ezek messze nem realizáltak a párttagságunk javaslatait (megyei listán 4., az országos listán a 25-ben nincs orosházi jelölt).

Úgy ítéljük meg, hogy területünk pártmozgalma több figyelmet érdemelne az irányító szervek részéről, amikor minősítik, esetleg elismerik a párttagság munkáját. Ez hatással van a pártmunka végzésére, az aktivitásra, mellyel számolni kell a döntést hozó szerveknek is. (Például a választási alapa több mint 260 000 forintot fizettünk be, a

legutóbbi választáson párton belül jó eredményt értünk el, a párt választott szerveiben hat tagunk is dolgozik.) Tudomásul vesszük a felsőbb pártszervek döntéseit, melyért vállalják is a felelősséget, de párttagságunk kötelességének tartja kinyilvánítani véleményét. (Nem az érintett személyekkel van probléma.) Ugyanakkor tovább dolgozunk a párt erősítése, egységének szilárdítása, a választási munka sikeres végrehajtása érdekében.

Készülve a december 17-ei kongresszusra megválasztottuk a küldötteinket. Azzal küldjük őket a kongresszusra, hogy segítsék a munkát, szülessenek jó döntések, határozatok. Ezzel is hozzájárulva a magyar kommunista mozgalom erősítéséhez, fejlődéséhez.

A. K.

MEGRENDELŐ

Kérem küldjenek az alábbi címre
1 példány A Szabadság bemutatósámat!*

Megrendelem A Szabadság példányát**

- havi előfizetéssel (460 Ft/hó)
- negyedévi előfizetéssel (1380 Ft/negyedév)
- féléves előfizetéssel (2760 Ft/félév)
- éves előfizetéssel (5520 Ft/év)

Név:

Cím:

* A bemutatósám megküldését a Progressio Kiadótól kérje (1082 Budapest, Baross u. 61.)!

** Az előfizetéses megrendelést a Hírlapkézbesítőnél, a Magyar Posta hírlap-ügyfélszolgálati irodáin, vidéken a postahivatalokban lehet leadni. Kettő vagy több példány azonos címre történő postázását a Progressio Kiadó is vállalja.

Emlékezzünk!

Bokányi Dezső (1871–1940)

Bokányi Dezső kőfaragó munkás, szociáldemokrata, majd kommunista funkcionárius, a magyar munkásmozgalom nagyhatalmú szónoka.

Budapesten született 1871. február 11-én, meghalt a Szovjetunióban 1940-ben. 1886-tól szakszervezeti tag, az 1890-es években a *Kőfaragó* című lap munkatársa, a nagy építőmunkás sztrájkok egyik szervezője. 1891-ben feketelistára került, ekkor hivatásos pártmunkás, majd a kőfaragó-ipartestület betegsegélyező pénztárának tisztviselője. 1907-ben a Budapesti területi Munkásbiztosító Pénztár aligazgatója lett. 1914-től 1919-ig folyamatosan az MSZDP pártvezetőségének tagja, kongresszusainak küldötte.

1896-ban sajtó alá rendezte a *Kommunista kiáltvány* első magyar fordítását. Tőle származik a „Világ proletárjai egyesüljtek!” jelszó markáns magyar megfogalmazása.

Szorgalmas autodidakta volt, több nyelven olvasott, széles körű ideológiai, történelmi és

művészettörténeti ismeretekkel rendelkezett. Marx, Engels, Babel több művét fordította. Jelentős szerepe volt a MÉMOSZ megalapításában.

Egyik legemlékezetesebb szónoklata 1917. november 25-én, az iparcarnoki tömeggyűlésen hangzott el. Ebben lelkesen köszöntötte a nagy októberi szocialista forradalmat.

1918 novemberében a Budapesti Munkástanács küldötteként a munkásságot képviselte a Károlyi Mihály vezette belgrádi fegyverszüneti delegációban.

A KMP megalakítását élesen ellenzte, a proletárdiktatúra programjától Magyarország területi integritását féltette. A Vix-jegyzékkel szemben azonban már a proletárdiktatúra ellenállását hirdette. A pártegyesülés híve lett és 1919. március 23-án az országház lépcsőjéről köszöntötte a Tanácsköztársaságot.

Tagja lett a Forradalmi Kormányzótanácsnak, a SZKIB-nek (Szövetséges Központi Intéző Bizottság), a Budapesti Forradalmi Munkás- és Katonatanács öttagú elnökségének.

Munkaügyi népbiztosként számos munkásjóléti rendelet szerzője.

Az egyesült párt júniusi kongresszusán a kommunisták mellett tett hitet.

A Vörös Hadsereg harcaiban mint a III. hadtest parancsnoka vett részt. A Tanácsköztársaság megdöntése után a népbiztosperben halálra ítélték. Fogolycseré útján 1922-ben Szovjet-Oroszországba került, s ott a munkásbiztosítás megszervezésében dolgozott. Részt vett a Nemzetközi Vörös Segély és a moszkvai magyar klub munkájában. A moszkvai rádióban gyakran szólt a magyar munkásokhoz.

1938-ban koholt vádakkal letartóztatták és 1940-ben a börtönkórházban meghalt.

Barek István

MEGHÍVÓ

A Munkáspárt Budapest, VIII. kerületi szervezete 2005. december 29-én 15 órától vidám évbúcsúztatót (bűfé, tánc) tart az Illés utca 36. szám alatt. Minden érdeklődőt szeretettel várunk! A részvétel ingyenes.

LAPUNK MEGJELENÉSÉRŐL

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy lapunk jövő héten a szokásos módon (december 23-án) jelenik meg, utoljára ebben az évben. Legközelebb az ünnepeket követően, január 6-án kerül A Szabadság az újságárusokhoz illetve az előfizetőkhöz, mégpedig változatlan áron. Olvasóinknak kellemes ünnepeket és boldog új esztendőt kívánunk!

A kiadó

Kitüntetések, papír- és fémpénzek, képeslapok, porcelánok adásvétele. **VERES ÉREMBOLT**, VII. ker. Izabella utca 37. Tel.: 322-4799 H-P: 9-17 óráig.

VESZTESÉGEINK

Hudák András, aki 1946 óta volt a párt tagja, 86 éves korában elhunyt. *Orosházi alapszervezet*
Fürstál Sándorné, aki 2001 óta volt a párt tagja, 64 éves korában elhunyt. *Heves megyei alapszervezet*
Samu József, aki 1933 óta volt a párt tagja, 92 éves

korában elhunyt. *Budapest, II. kerületi alapszervezet*
Kiprinai Ödönne, aki 1952 óta volt a párt tagja, 92 éves korában elhunyt. *Győri alapszervezet*
Szalóki László, aki 2002 óta volt a párt tagja, 75 éves korában elhunyt. *Nagykovácsi alapszervezet*

EMLÉKÜKET KEGYELETTEL MEGŐRIZZÜK

A Szabadság

A Munkáspárt központi politikai hetilapja
Felelős szerkesztő: Szabados Judit
Szerkesztőség: 1082 Budapest VIII., Baross utca 61.
Telefon: 313-5420 (közvetlen); 334-1509/22 m. Telefax: 313-5423
Lapterjesztés: Szigeti Endréné, tel.: 334-1509/23 m.
A Szabadság e-mail címe: mp400@axelero.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu
Kiadja: a Progressio Kft., a kiadásért felelős: Vajda János igazgató
ISSN 0865-5146
Hírlapárúsítás formájában terjeszti a Lapker Rt. Budapest és vidéken.
Előfizetésben terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletága, 1008 Budapest, VIII. ker., Orczy tér 1.
Előfizethető valamennyi postán, a kézbesítőknél, e-mailen: hirlapelofizetes@posta.hu, faxon: (06-1) 303-3440.
További információ: 06 (80) 444-444.
Előfizetési díj: egy évre 5520 Ft, fél évre 2760 Ft, negyedévre 1380 Ft, egy hónapra 460 Ft.
Szedés, tördelés: Progressio Kft.
Nyomtatás: Apolló Kft. 1165 Budapest, Zsemlekes út 25.
Felelős vezető: Mózes Ferenc ügyvezető igazgató.

A Munkáspárt internetcíme: <http://www.munkaspart.hu>

Üdülőjog olcsón eladó!

450 000 forintért eladó Hajdúszoboszlón, négycsillagos hotelben két-személyes luxusapartman üdülőjoga, amely minden év harmadik nap-tári hetében egy hétre (7 éjszakára) vehető igénybe. Használati érvényessége 2032-ig szól. Hozzá tartozik a zárt parkoló, uszoda, szauna, termálvíz díjmentes használata. Örökölhető, ajándékozható, cserélhető időben, térben. Érdeklődni: 06(30)413-0897.